

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 726

DE MILLIOENENJACHT

20 cent

Dat is puike waar, zeide hij bewonderend.

NIEUWE SERIE

De Millioenenjacht

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN BANKZAAK.

John Raffles stond voor den spiegel, in de weelderig gemeubileerde slaapkamer van zijn villa in Cromwellstreet, die hij onder den naam van lord William Aberdeen bewoonde en trok met zorg zijn handschoenen aan.

In een gemakkelijken stoel bij het raam, was Brand gezeten, die de handelingen van zijn vriend met aandacht volgde.

— Mag ik je vragen, waarom je je eigenlijk zoo deftig aankleedt? vroeg de jonge man.

— Wel zeker — ik heb een kleine zaak in de bank van Engeland te verrichten.

— Kan ik niet meegaan?

— Ik zou het je afraden! Het is een vrij vervelende kwestie zonder eenig belang, en ik keer dadelijk weer terug, nadat ik de zaak heb afgehandeld. Ik moet inlichtingen hebben omtrent een paar effecten — dat is alles.

— Blijf maar niet te lang weg.

— Staat de auto al voor?

— Ik heb Henderson tenminste door den ouden Gaston laten zeggen, dat hij dadelijk met den blauwen wagen moest voorkomen.

— Dan zal hij er ook wel staan, want mijn brave chauffeur is er de man niet naar om zich een bevel tweemaal te laten herhalen. Tot straks, Charles.

De beide mannen drukten elkander hartelijk de hand en Raffles verliet het vertrek.

In de gang trof hij zijn ouden kamerdienaar Gaston aan.

— Henderson wacht u al, mylord, zeide de oude man met zijn omfloerste stem.

— Goed zoo, Gaston.

Raffles opende de voordeur en trad naar buiten.

Het was een prachtige zomersche dag en hij snoof met welbehagen den geur van de bloemen op, die de perken in den kleinen voortuin van de villa versierden.

Voor het groote hek stond de blauwe auto te wachten.

Henderson, de reusachtige chauffeur van Mylord, zat achter het stuurwiel.

— Naar de Bank van Engeland, Henderson, beval Raffles voor hij instapte.

Binnen een half uur was het reusachtige gebouw van de Bank van Engeland bereikt.

Raffles stapte uit en zeide:

— Wacht mij even, Henderson, ik blijf geen kwartier weg.

Langzaam ging hij de trappen van de wereldberoemde bank op. Zoodra hij de groote vestibule had bereikt, merkte zijn scherpe blik de

ongewone bedrijvigheid en zenuwachtigheid op, die wel ongewoon waren in dit gebouw, waar alles steeds met de regelmaat van een klok in zijn werk ging, zonder dat ooit iemand zich overhaastte, van den minsten klerk, tot den directeur inclus.

— Wat zou hier gaande zijn, mompelde Raffles in zich zelf. Zie die klerken eens als verschrikte hazen door elkaar loopen, met een vuurroode kleur en zoo driftig, dat zij elkander bijna onderste boven rennen.

Hij ging de groote vestibule door en betrad de geweldige zaal met de talloze loketten, waar men allerlei vreemd geld kon wisselen, alle effecten ter wereld kon verzilveren, zijn wissels kon incasseeren, kortom alles kon verrichten, wat met den geldhandel in verband staat.

Ook hier heerscht dezelfde ongewone bedrijvigheid.

Een aantal boekhouders hadden hun lessenaars verlaten en stonden in een hoek in de groote ruimte achter de loketten, fluisterend met elkaar te praten.

Van tijd tot tijd kwam er een telegramjongen binnen, waarop de boekhouders dan onmiddellijk toesnelden en hem de telegrammen bijna uit de hand rukten.

— Ik gaf een lief ding, als ik wist, wat er aan de hand was, zeide Raffles in zich zelf, het gaat hier niet gewoon toe, dat is zeker. Nu, wij zullen het, als het noodig is, wel uitvinden.

Raffles trad op een der loketten toe, waarboven het woord effecten prijkte en wachtte geduldig, totdat men hem te woord zou staan.

De beambte die het loket bediende, was niet op zijn plaats en had zich waarschijnlijk ook bij een van de kleine groepjes der hoogere beampten, die hun geheimzinnige gesprekken in het midden van het vertrek hielden, aangesloten.

— Het wordt hoe langer hoe mooier, zeide Raffles bij zichzelf. De heeren loopen eenvoudig van hun loket weg!

Hij kuchte eenige malen zeer luid en eindelijk scheen de man achter het loket te merken, dat men op hem wachtte.

Hij verliet schoorvoetend en als met tegenzin het groepje, waarmede hij had staan praten en nam op den hoogen stoel achter het loket plaats.

Knorrig vroeg de beambte:

— Wat wenscht gij, sir?

— Ik wilde eenige effecten verzilveren, die naar ik vermoed binnen kort zeer sterk achteruit zullen loopen.

— Uw naam?

— Lord William Aberdeen.

Dadelijk werd de man achter het loket heel wat beleefder.

— Mag ik die effecten eens zien? vroeg hij vriendelijk.

Raffles overhandigde hem de stukken.

— Ik zal den koers even opnemen, mylord, zeide de beambte, veroorloof mij, dat ik me even verwijder.

— Ga uw gang, mijnheer, ik kan wel even wachten, antwoordde Raffles.

— Er hangt hier iets in de lucht, waaraan ik nog geen naam weet te geven, vervolgde Raffles zijn alleenspraak. En wel iets zeer belangrijks. Kijk eens aan, daar zie ik zoo waar niet minder dan vier agenten bij de verschillende deuren geposteerd. Zou dat een nieuwe maatregel zijn? Dan is het al heel toevallig, dat die juist samen valt met de algemeene opwindig die hier heerscht. Kortom, er is hier iets gewichtigs, waarvan ik gaarne de oorzaak zou doorgronden! Wacht, daar vallen mij plotseeling eenige berichten uit de „Times” te binnen, waarop ik indertijd niet veel acht heb geslagen, maar die mij nu een bijzondere beteekenis schijnen te verkrijgen.

Raffles wachtte nog tien minuten en gaf zijn oogen duchtig den kost.

Behalve de vier agenten die hij reeds gezien had, merkte hij er in een naburig vertrek, waarvan de deur nu en dan geopend werd, nog twee op, die daar schijnbaar doelloos op en neerliepen.

— Dat lijkt er veel naar, alsof ze hier een overval vreezen, mompelde Raffles.

Op dat oogenblik keerde de beambte met de effecten terug.

Hij verschafte Raffles de noodige inlichtingen en noemde hem het bedrag, waarvoor hij de stukken thans van de hand kon doen.

De koop werd gesloten en Raffles verliet het gebouw weder, zijn portefeulle met bankbiljetten bij zich.

In de vestibule trof hij nog vier agenten van politie aan.

— Wel verbazend, zeide hij bij zichzelf, het lijkt wel of mijn waarde vriend Baxter hier een heele compagnie naar toe heeft gezonden! Daar moet ik het mijne van hebben! Ik krijg iets in den neus van een onderneming, die mij geen windeieren zou leggen, als zij slaagt. Spoedig naar huis en met Brand besproken wat ons te doen staat!

Hij ging haastig de breede trappen van de bank weder af en stapte op de auto toe.

— Zoo gauw als je kunt naar huis, Henderson, ik heb haast, zoo wendde hij zich tot den chauffeur.

In een veel korter tijd dan hij noodig had gehad om zich naar de Bank van Engeland te begeven, bereikte Raffles de villa weder.

Hij ging regelrecht door naar de bibliotheek, waar Brand hem reeds wachtte, diep in de lectuur van zijn lievelingsschrijver Charles Dickens verdiept.

— Zoo, ben je daar alweer, Edward, zeide hij, terwijl hij het boek terzijde legde.

— Zooals je ziet! Gauw terug?

— Ja, dat moet ik toestemmen! Was het druk op de bank?

— Ja, en een heel wonderlijke drukte. Ik kom juist zoo gauw terug om je dat te vertellen.

— Wat was er dan aan de hand? vroeg Charles verbaasd.

— Ja, als ik dat wist!... De klerken, de boekhouders, de typsters zelfs, liepen allen als opgeschrikte marmotten door elkaar. Er heerschte een zenuwachtige spanning, die ik mij niet kan herinneren er ooit te hebben waargenomen, in de laatste zes jaren tenminste niet. Zes jaar geleden moest er een ongehoord groote som in ongemunt goud uit Indië ontvangen worden, zooals je je misschien herinnert.

— En heerschte er toen ook die opwinding?

— Juist!

— Maar ik heb niets gelezen, dat er dezer dagen een buitengewoon groot bedrag ontvangen wordt.

— Dat gebeurt ook niet, denk ik. Maar het is wel mogelijk, dat het wordt weggezonden. Er stonden minstens tien agenten van politie in het gebouw!

— Waarom? riep Charles uit.

— Ja, waarom? Als ik dat wist, behoeften we niet zooveel te praten. A propos heb je de nummers van de „Times” van de laatste week bewaard?

— Natuurlijk!

— Uitstekend, wil je dan zoo goed zijn, mij die nummers van de afgelopen week eens hier te brengen?

— Ik zal ze dadelijk halen, zeide Charles terwijl hij de kamer verliet.

Hij zocht de verlangde exemplaren van het wereldberoemde Cityblad op en keerde daarmede naar de bibliotheek terug.

— Alsjeblieft, Edward, daar heb je de bladen, zeide hij, maar ik kan me niet voorstellen, hoe je hierin de reden denkt te vinden van de ongewone drukte, die er vandaag op de Bank van Engeland heerscht. Ik heb het blad toch ook met de grootste zorgvuldigheid gelezen, maar niets dergelijks gevonden.

— Wacht maar even, zeide Raffles, dan hoop ik je te kunnen inlichten.

Hij sloeg snel het eerste het beste blad op en begon onder de rubriek „Financiën” te zoeken.

— Hier heb ik al iets, riep hij na eenigen tijd uit. Luister maar eens:

Naar ons uit New-York telegrafisch wordt medegedeeld, zal de Ontario-bank op verlangen van de aandeelhouders binnen kort haar reserve aan ongemunt goud, met twintig millioen dollar vermeerderen.

Raffles hield op met lezen en keek zijn vriend met schitterende oogen aan.

— Welnu, vroeg Brand. Is dat alles?

— Zegt dat bericht jou dan niets?

— Om je de waarheid te zeggen kan ik werkelijk niet inzien, welk verband er kan bestaan, tusschen de vermeerdering van de goudreserve van de Ontariobank en de zenuwachtige drukte op de Bank van Engeland.

— Ei, vroeg Raffles spottend, nu, ik zie dat verband wel degelijk. Maar hier heb ik nog iets, luister maar eens:

Naar wij uit betrouwbare bron vernemen, zal de jonge en bekwame inspecteur van Scotland Yard, Sullivan, binnenkort met een vertrouwelijke zending naar Amerikr worden belast. Omtrent den aard deze zending konden wij echter geen nadere bijzonderheden verkrijgen.

Onze beste wenschen vergezellen den energieken inspecteur op zijn reis.

Weer keek Raffles zijn vriend doordringend aan.

— Vindt je dit bericht ook geheel zonder betekenis? vroeg hij.

Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd en zeide toen peinzend, alsof hij ingespanssen ergens over nadacht:

— Ik heb jouw schitterend combinatievermogen niet, Edward, bedenk dat, maar ik geloof toch, dat ik een flauw licht zie schemeren!

— Mooi zoo! En wat meen je bij dat licht te onderscheiden?

— Dat het goud waarmede de Ontariobank haar reserve vermeerdert, door de Bank van Engeland, of althans door haar bemiddeling zal worden afgezonden en dat Sullivan, onze waarde vijand, met de taak is belast, om dat geweldige bedrag veilig over te brengen.

— Bravo! riep Raffles uit, terwijl hij zijn vriend hartelijk op den schouder klopte. Je ziet dat het zoo moeilijk niet is! Ik moet je bekennen, dat ik indertijd bij het lezen van die berichten aan niets bijzonders heb gedacht — maar je zult me wel toegeven, dat ze nu van groote betekenis worden, in verband met wat ik zoeven in de Bank van Engeland heb waargenomen.

— Dat doen zij zeker.

— Maar Charles, daarbij laten we het niet — wat zou je zeggen?

— Het zou een schandaal zijn als we het er bij lieten, riep Brand lachend uit.

— De onderneming is wel gevaarlijk....

— Maar het gevaar lacht ons toe!

— En dus....

— Wij zullen al het mogelijke doen, dat kostelijke goud op zijn weg naar de Vereenigde Staten aan te spreken.

— Afgesproken. En zeg mij nu eens, wat je het eerst denkt te doen, Edward?

— Een weinig voor politie-agent spelen.

— Met welk doel?

— Omdat een van mijn collega's in het bank-

gebouw misschien wel iets loslaat. Wij kunnen natuurlijk niet in het duister werken en moeten eenigen steun hebben.

— Laat ons dan maar gauw aan het werk gaan, riep Brand opgewekt uit met oogen die schitterden bij het vooruitzicht van de opwindende onderneming, waarin zij zich gingen steken.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES GAAT OP ONDERZOEK UIT.

— Laten we maar dadelijk naar onze kleedkamer gaan, dan zal ik mij eens vermommen in een echten Londenschen bobby, zeide Raffles.

De beide vrienden gingen naar de kleedkamer, die naast het slaapvertrek van lord Aberdeen gelegen was.

Charles drukte op een nauwelijks zichtbaar uitsteeksel van de lambriseering naast den schoorsteen en geruischloos schoof er een vak van den wand terzijde, waarachter een groote kleererkast zichtbaar werd, die een buitengewoon aantal uniformen en livreeën van den meest uiteenloopenden aard bevatte.

Weldra had Raffles zich in de gedaante van een agent van politie verwisseld.

— Gaat het zoo? vroeg hij, toen hij de laatste hand aan zijn kleeding had gelegd.

— Uitstekend, je ziet er prachtig uit. En ga je nu dadelijk naar de Bank van Engeland?

— Zeker, er is geen tijd te verliezen, want als mijn vermoedens juist zijn, kan het goud even goed reeds morgen als de volgende week worden verzonden.

— Nu, dan wensch ik je veel succes. Zal ik hier op je terugkomst blijven wachten?

— Ja, tot straks!

Raffles drukte den jongen man de hand en was spoedig op weg naar de Bank van Engeland.

Vlak naast de deur stond een agent van politie, die een onverschilligen blik op zijn gewaanden collega wierp.

Hij liep de vestibule door en trad onbeschroomd de lokettenzaal binnen.

Daar stonden op verschillende punten zes agenten op post.

Raffles dreutelde met de handen op den rug langzaam rond, intusschen de politieagenten scherp opnemend.

Eindelijk meende hij er een te hebben ontdekt, wiens gelaat niet bepaald op overmaat van schrandtheid wees.

Raffles slenterde op den man toe en zeide in het voorbijgaan:

— Een vervelend baantje!

— Zeg dat wel, antwoordde de agent zuchtend.

— Sta je hier al lang op post?

— Al vier uur.

— Dan heb je het nog beter gehad dan ik, want ik heb op de stoep van het gebouw al vier uur op post gestaan en nu moet ik aanstonds in de vestibule nog een half uur uitkijken. Ik gaf er heel wat voor als het geld maar goed en wel onderweg was en wij er niets meer mee te maken hebben.

Raffles wierp, terwijl hij deze woorden sprak, een snellen en uitvorschenden blik op den man en het volgende oogenblik bleek het hem, dat zijn vermoedens juist waren geweest.

— Ik gaf er wel een halve week van mijn loon voor, als het goed en wel weg was, fluisterde de politieagent. Dat uitkijken naar roovers die het immers toch niet zullen wagen om hier iets uit te halen, maakte me maar zenuwachtig, en dat uren lang op post staan is ook niet alles. Ik ben pas over een half uur vrij.

Raffles prees het toeval, dat hem had doen zeggen, dat ook hij nog een half uur in het gebouw moest blijven.

— Laat ons dan samen maar weg gaan, stelde hij voor, ik tracteer op een pint ale!

— Dat sla ik niet af, kameraad, zeide de agent van politie. Heb je een voordeeltje gehad?

— Ja, ik heb een fooitje gehad van een der boekhouders, omdat ik een boodschap voor hem gedaan heb.

— Wacht dan maar op mij in de vestibule, want ik moet hier blijven.

— Afgesproken, zeide Raffles vroolijk.

Hij liep door en merkte nog steeds dezelfde zenuwachtige opwinding, die in het geheele gebouw scheen te heerschen.

In de vestibule stond nog steed de agent van

politie te wachten bij de deur.

Raffles achtte het geraden zich zoo weinig mogelijk te vertoonen en verliet het gebouw weder.

Hij maakte een wandeling van een half uur in de buurt en keerde toen weder terug.

Juist betrad hij opnieuw de vestibule, toen de agent met wien hij zooeven gepraat had, de groote zaal verliet.

— Zie zoo, kameraad, zeide de man, voor vandaag ben ik er gelukkig weer af. Kom nu maar over de brug met je bier.

— Natuurlijk, belofte maakt schuld, antwoordde Raffles lachend. Ga maar mee, ik weet hier in de buurt een slijterij, waar een uitstekend glas ale geschonken wordt.

De beide mannen verlieten het bankgebouw en Raffles sloeg de eerste de beste straat in, waar hij zooeven een klein café ontdekt had — al zou hij met geen mogelijkheid kunnen zeggen, of het bier er inderdaad goed of slecht was.

De twee mannen traden binnen en namen plaats in de geheel verlaten gelagkamer.

Raffles bestelde twee glazen ale en begon toen den agent van politie met de grootste voorzichtigheid en scherpzinnigheid uit te vragen.

— Je bent zeker van de wijk van mijnheer Sullivan, vroeg hij, terwijl hij naar het nummer keek, dat de politie-agent voor op zijn helm droeg.

— Juist geraden, kameraad. En jij bent zeker niet van mijn wijk, anders zou ik je dunkt mij moeten kennen.

— Neen, ik ben uit het oosten en doe hier maar tijdelijk dienst, antwoordde Raffles. Heeft de chef jullie allen in vertrouwen genomen en medegedeeld wat er eigenlijk te bewaken viel in het Bankgebouw?

— Natuurlijk heeft hij dat, riep de agent uit. Wij moesten toch weten wat of de zaak was! Maar van het bedrag weet ik niets. Heb jij misschien vernomen hoe groot dat is?

— Precies weet ik het niet, antwoordde Raffles, onverschillig, maar naar het aantal kisten te oordeelen, schat ik het op een paar millioen pond.

— O, het is stellig veel meer, riep de agent uit. Ik heb verscheidene kisten geteld, toen wij ze naar de safe moesten begeleiden en ik daarbij met de andere kameraden dienst had. En hoeveel denk je dat het er zijn?

— Nu, misschien wel vijf-en-dertig.

— Veertig, man! Niet minder dan veertig!

— Wel verbazend, antwoordde Raffles. Veertig kisten goud! Ja, dan moet het bedrag ook veel hooger zijn, dan ik zooeven noemde. Nu, dan mogen ze wel goede maatregelen nemen om het op zee te beveiligen.

— O, er gaan op de „Columbia”, behalve mijnheer Sullivan, nog tien detectives mee!

— Dat zal toch zeker wel voldoende zijn!

De oogen van Raffles hadden geschitterd, toen de agent van politie, zoo zonder eenige achterdocht, den naam had genoemd van het schip, dat het goud zou overbrengen.

— Ik vind het nogal onvoorzichtig, dat men den naam bekend heeft gemaakt van het schip, waarmede het goud vervoerd wordt, zeide hij.

— O, maar dien weet ik ook maar bij toeval, antwoordde de agent, dom lachend. Ik stond toevallig naast de deur van het cabinet van den directeur, toen hij er met mijnheer Sullivan over sprak. Behalve de inspecteur, weten alleen de detectives, die met hem mede gaan, den naam van het schip.

De twee mannen praatten nog eenigen tijd over onverschillige dingen door — toen keek Raffles op zijn horloge, betaalde de vertering en stond op.

— Nu moet ik weer naar mijn werk, kameraad, zeide hij.

— Tot ziens, en wel bedankt voor de tractatie, zeide de agent van politie.

De twee mannen verlieten het café en namen voor de deur met een handdruk afscheid.

In de eerste de beste courantenkiosk kocht Raffles een nummer van de „Times” en zocht toen snel de rubriek „Scheepstijdingen” na.

Spoedig had hij gevonden wat hij zocht.

De „Columbia”, van de White Star Line, vertrok overmorgen van Southampton naar New-York.

— Dan hebben wij maar juist voldoende tijd om een plan op te maken, mompelde Raffles bij zichzelf. Het zal zaak zijn, om niet te treuzelen, anders zal de buit mij zeker ontgaan.

Hij riep een taxi aan en liet zich tot aan het begin van het Park brengen, dat zich achter de villa in Cromwellstraat uitstreckte.

Daar zond hij de auto weg en begaf zich te voet naar een kleine deur in den hoogen muur, die het park omringde, en die in een zeer eenzame straat uitkwam.

Hij belde aan op een bijzondere manier en vijf minuten later werd de deur opengedaan door Brand.

Raffles sloeg, uit overmaat van voorzichtigheid en voor het geval de overburen soms op hem mochten letten, beleefd aan en trad daarna pas binnen.

Snel gingen de beide mannen door een achterdeur de villa binnen, zonder dat een der bedienden hen had gezien.

— Wel, ben je tevreden over het resultaat van je tocht? vroeg Charles, zoodra de beide vrienden weder in de slaapkamer van Lord Aberdeen waren.

— Ja, beste jongen, alles is uitstekend geloopen, beter dan ik heb durven hopen.

Hij begon zich van de uniform te ontdoen en spoedig had hij weder de gedaante van den ouden eerwaardigen lord aangenomen.

— Dus je weet, wanneer het goud vervoerd wordt ?

— Overmorgen.

— Met welk schip ?

— Met de Columbia van de White Star Line.

— Hoe laat ?

— Om acht uur 's ochtends.

— Dan hebben wij niet veel tijd meer over om een plan te beramen.

— Heel weinig tijd !

— Vervoert de „Columbia” ook gewone passagiers ?

— Dat zal wel, dunkt mij, anders zou de naam van het schip niet op de gewone vertreklijst voorkomen.

— Maar waarom zou men het schip niet gecharterd hebben ?

— Ten eerste is dat zeer duur, en ten tweede wordt het gevaar van een overval daardoor niet verminderd — ik zou eerder zeggen : integendeel.

— Hoe zoo ?

— Wel, omdat men dan aan boord niet meer opvarenden zou medenemen, dan volstrekt noodzakelijk was voor de bewaking en dat de bemanning, als zij de lucht heeft van de lading die het schip vervoerde, wel eens trek kon krijgen om er zich van meester te maken.

— Maar zouden ze het dan nu niet te weten kunnen komen ?

— Dat betwijfel ik, omdat het waarschijnlijk zoo streng mogelijk geheim zal worden gehouden wat er in de veertig kisten zit, die daar voor het laatste oogenblik van het vertrek aan boord zullen worden gebracht.

— Maar de passagiers ?

— Die weten er natuurlijk eerst recht niets van.

Charles dacht even na en hernam toen :

— Ik geloof niet, dat de onderneming bepaald gemakkelijk is.

— Zeg maar gerust, dat zij tot de moeilijkste behoort, die wij tot nog toe op touw hebben gezet, gaf Raffles toe.

— Om te beginnen moeten wij de vraag beantwoorden, waar de slag het best geslagen zal kunnen worden. Daarbij doen zich, als ik het wel heb, drie mogelijkheden voor.

— Laat eens hooren, zeide Raffles, terwijl hij een gemakkelijke huisjas aanschoot, maar wacht, wij zullen liever naar de bibliotheek gaan, die ligt afgezonderd en daar hebben wij ook onze kaarten, om mijn sigaretten niet te ver-

geten, zonder welke ik nooit geregeld kan denken.

De beide vrienden begaven zich naar de bibliotheek en namen plaats aan de groote ronde tafel in het midden.

Raffles nam een versche sigaret uit het kistje dat op een klein tafeltje stond en zeide, nadat hij met welbehagen een zware rookwolk had uitgeblazen :

— En laat nu die drie mogelijkheden eens hooren.

— Het vervoer heeft plaats half te land en half te water, waarbij het begrip helft natuurlijk wat ruim moet worden genomen, daar de zeereis verreweg de langste is, en ook het langste duurt.

— Toegegeven !

— De reis te land is weer in tweeën te verdeelen, namelijk die van Londen naar Southampton en die van New-York naar Ontario. En nu doet zich allereerst de vraag voor of het veiliger en gemakkelijker is, een of meer van de kisten gedurende het vervoer te water, dan wel te land te rooven.

— En wat is jouw oordeel hieromtrent ?

— Dat kan ik niet zoo gemakkelijk zeggen, omdat ik de omstandigheden niet ken, waaronder het vervoer plaats heeft.

— Het is niet aangenaam om je er aan te herinneren, maar je zult nog wel weten, dat wij ons eenige maanden geleden leelijk in de vingers hebben gesneden, met een poging om ons van het goud meester te maken, waarvan de Radja van Cowpur een afgodsbeeld wou laten maken.

— Ja, hernam Raffles lachend, toen zijn wij met de kous op den kop thuis gekomen. Sullivan is ons bij die gelegenheid te slim af geweest, dat moet ik tot zijn eer bekennen.

— En hij zal dus nu, nadat er een zoo betrekkelijk korte tijd is verlopen na dat voorval, zijn maatregelen nog wel verscherpt hebben.

— Dat ben ik volmaakt met je eens, Charles, zei Raffles, vol aandacht den rook van zijn sigaret nakijkend.

— Blijft als tweede mogelijkheid, het vervoer te land in Amerika, maar ook daar lijkt een berooving van den trein mij uiterst gewaagd, omdat wij er de plaatselijke gesteldheid niet voldoende kennen en niet beschikken over die hulpmiddelen, die ons hier ten dienste staan. Bovendien is de tijd van voorbereiding daartoe veel te kort.

— Volkomen juist, zeide Raffles met een korten hoofdknik.

— En zoo blijft er dus niets anders over dan te trachten een deel van het goud op zee aan zijn bestemming te onttrekken, en van eigenaar te doen veranderen. Maar je zult het mij wel

toegeven, dat we ook dan op de grootste moeilijkheden zullen stuiten.

— Dat geef ik je toe, Charles! En toch geloof ook ik, dat dit onze eenige kans is. Te land behoeven wij het ditmaal werkelijk niet te beproeven, van Amerika is in het geheel geen sprake en in Engeland zou het ook niet gaan. En hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik begin in te zien, dat het op zee wel zal gaan.

— Maar hoe dan toch? riep Brand uit. Wij kunnen toch beiden niet als reizigers medegaan, ieder een kist onder onzen arm nemen, daarmee in zee springen en naar de kust zwemmen?

Raffles barstte in lachen uit.

— Ik erken, dat daaraan eenige bezwaren verbonden zijn, zeide hij. Maar wel zijn nog er andere middelen dan die.

— Ik ben nieuwsgierig ze te vernemen.

— Wij kunnen het schip volgen.

— Met een van de motorbooten?

— Juist, bijvoorbeeld met de „Zeearend”, die zoo snel vaart, dat zij zonder eenig bezwaar om een transatlantische mailboot zou kunnen heendraaien, al liep die met volle kracht!

— Inderdaad onze „Zeearend”, zou ook wat grootte betreft, goed voor het doel bestemd zijn.

— Maar wij kunnen die reusachtige boot van vijftig ton onmogelijk alleen besturen, want op het laatste oogenblik zou toch een onzer aan boord van de „Columbia” moeten overgaan.

— Daarom ben ik dan ook van plan Henderson mede te nemen en zijn wij dan dus met z'n drieën. Dat wil zeggen, wij zullen dat pas op het laatste gedeelte van onze reis zijn, nadat wij eenige kisten van het goud zullen hebben overgenomen.

— Wat meen je daarmee? vroeg Brand verbaasd.

— Eenvoudig dit — jij begeeft je aan boord en Henderson en ik volgen het schip met de „Zeearend.”

— Moet ik als passagier medereizen, vroeg Brand vol spanning.

— Neen, als stoker!

— Als stoker —?

— Vindt je dat zoo verbazend, dan ben je het dichtst bij de ruimen en kunt dus ook het gemakkelijkst onderzoek doen naar de plaats waar het goud zich bevindt. Vóór wij in zee steken zal ik nog wel gelegenheid hebben mij nauwkeurig op de hoogte te stellen omtrent den vorm en het uiterlijk van de goudkisten, maar opdat wij ook dezen keer niet nogmaals gefopt worden, zou ik je moeten verzoeken de kisten eerst eens aan den tand te voelen, voordat je er mede doet wat ik je aanstonds zal zeggen.

— Het is dus uitgemaakt, zeide Brand, dat ik mij als stoker laat aanwerven. Maar dan moet je mij eens zeggen, hoe ik dat doen moet, want

het spreekt toch vanzelf, dat de bemanning van de „Columbia” al geheel is aangemonsterd.

— Natuurlijk! Maar een van de stokers kon wel eens ongesteld worden op het laatste oogenblik en dan zou je veel kans hebben om zijn plaats in te nemen, gewapend met een magnifiek valsch getuigschrift, ondertekend door den directeur van de Bank van Engeland.

— Houdt op, Edward, houdt op! riep Brand uit. Het begint mij te duizelen. Een van de stokers wordt ziek en ik krijg een aanbeveling van den directeur van de Bank?

— Vindt je dat alles zoo moeilijk? vroeg Raffles kalm. Mij dunkt, dat wij vroeger wel eens voor heeter vuren gestaan hebben.

— Maar beste Edward, zoo'n aanbeveling moet toch geschreven zijn op het particuliere briefpapier van den directeur!

Raffles stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde zijn portefeuille te voorschijn.

— Op dergelijk papier bijvoorbeeld? vroeg hij bedaard, terwijl hij eenige keurig opgevouwen vellen papier uit de portefeuille haalde en voor Brand neerlegde.

De jonge man ontvouwde ze en keek zijn vriend met open mond aan.

— Hoe kom je aan dat briefpapier? vroeg hij eindelijk.

— Eenige maanden geleden hen ik dat eens uit het vertrek van den waardigen directeur weten weg te nemen, toen ik hem over een zaak betreffende mijn particulier vermogen kwam spreken. Ik dacht dat komt mij altijd wel eens te pas en nu zie je, dat ik niet verkeerd gedacht heb.

— Het is verbazend, mompelde Brand.

— Neen, het is eenvoudig beleid, antwoordde Raffles. Regeeren is voorzien, heeft eens een Fransch staatsman gezegd en dat gaat in mijn beroep ook op.

— Met de aanbeveling zouden we dus klaar zijn hernam Brand. Maar nu die stoker?

— Laat dat maar gerust aan mij over. Ik zal mij morgen als een vakgenoot bij hem aandienen en een glaasje wijn met den goeden man gaan drinken, dat hem volstrekt geen nadeel zal berokkenen, maar hem toch voor een dag of drie, vier buiten staat zal stellen, om zelfs een vingerlid te verroeren. En over drie dagen is de „Columbia” reeds in volle zee.

— Er begint al langzamerhand teekening in ons plan te komen! riep Brand verruimd uit. Nu begrijp ik alleen nog maar niet, hoe ik jou moet waarschuwen waar de plek in het ruim is, waar de kisten met goud zijn opgeslagen, zoodat je bij mij aan boord kunt komen.

— Ik kom in het geheel niet aan boord, antwoordde Raffles kalm.

— Wat zeg je daar? riep Brand verwonderd

- Jij zult bij mij komen!
- Maar dan moet ik je toch in ieder geval een teeken geven, vervolgte Brand.
- Dat is duidelijk! Je hebt zeker wel eens van draadlooze telegrafie gehoord?
- Wat wil je zeggen?
- Je weet dat aan boord van de „Zeearend” zich een radiographisch toestel bevindt?
- Natuurlijk weet ik dat.
- Het zal je niet onbekend zijn, dat ook aan boord van de „Columbia” een marconigraaf is?
- Ook dat weet ik!
- Jij kunt immers het toestel voor draadlooze telegraphie bedienen?
- Uitstekend!
- Welnu, dan is de zaak volgens mij afgedaan.

Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd en zeide toen:

— Het kan aan mij liggen, maar ik geloof niet, dat ik je goed kan volgen. Voor zoo goed ik weet is er in de cabine van de marconigraaf altijd een persoon aanwezig om het toestel te bedienen, dag en nacht.

— Ongetwijfeld, maar nooit meer dan één.

— Welnu dan? Denk je dat die man mij goedschiks van zijn toestel zal laten gebruik maken om jou te waarschuwen?

— Dat is geen seconde bij mij opgekomen. Maar wat men niet goedschiks doet dat moet men dan maar kwaadschiks toelaten. Wacht een oogenblik, dan zal ik je eenige voorwerpen ter hand stellen, om de bedoeling hiervan duidelijker te maken.

Hij stond op en verliet het vertrek, Brand in de grootste verbazing achterlatende.

Eenige oogenblikken later keerde Raffles terug.

Hij had een klein blikken doosje in de hand, dat hij voor Brand op tafel nederzette, en opende het.

— Wat zijn dat? vroeg hij.

— Houdt je me voor den gek, Edward? riep Brand half boos, half lachend uit. Dat zijn immers gewone sigaretten!

— Sigaretten zijn het, maar of ze gewoon zijn, betwijfel ik toch, hernam Raffles op eigenaardigen toon.

— Wat is er dan voor bijzonders aan?

— O, niets anders dan dat zij dengeen die ze opsteekt en er een paar trekken aan gedaan heeft in een toestand van bewusteloosheid dompelen, die gedurende minstens drie, of vier uren aanhoudt.

De oogen van zijn vriend begonnen te schitteren.

— Dat is zeker weer een geniale vinding van jou, Edward.

— O, je doet mij te veel eer aan, antwoordde Raffles bescheiden. Het is een mengseltje van

geconsentreeerde opium en chloroform, anders niet.

— Is het ongevaarlijk?

— Volmaakt ongevaarlijk! De bewustelooze wordt na verloop van den tijd dien ik je noemde, vanzelf weer wakker.

— Maar de marconigrafen worden immers vrij vaak afgelost?

— Ja op de groote mailbooten wegens inspanning die hun dienst vergt om de vier uren. Je hebt dus niet anders te doen, dan zorg te dragen, dat je het middel toepast op den marconigraaf, die eenige minuten geleden juist een collega heeft afgelost. Ik zal je er wel niet bij behoeven te zeggen, dat het niet anders dan 's nachts kan gebeuren.

— Maar zal ik als stoker naar boven kunnen gaan?

— Daar is geen denken aan. Het is het machinepersoneel streng verboden om zich naar de bovenste dekken te begeven. Je neemt dus in je koffer een behoorlijk pak mee, zoodat je je als reiziger kunt voordoen.

— Maar als de marconigraaf me nooit gezien heeft!

— Wat zou dat?

— Het komt herhaaldelijk voor dat de kapitein van het schip bij den overtocht van Amerika de passagiers pas vijf minuten voor de ontschepping te zien krijgt, omdat de ongelukkigen in hun hut zijn vastgehouden door een kwaal, waar tegen helaas nog geen afdoend middel is gevonden.

— Prachtig! Tot zoover gaat alles goed. Ik bedwelm dus den marconigraaf en waarschuw jou des nachts met het seintoestel. Jij nadert met de boot in het duister — en de rest is mij ook duister!

— Ik erken, dat dan de groote moeilijkheid pas begint, zeide Raffles, ik heb natuurlijk aangenomen, dat als je mij gewaarschuwd hebt, jij de plaats van de goudkisten uitstekend kent. Waarschijnlijk worden ze bewaakt, maar met die sigaretten zul je het met de bewakkers ook wel klaar spelen, als ze er mochten zijn. Welnu, met behulp van een paar dikke touwen laat je door een van de laadkuilen, die, zooals je weet maar een meter, of anderhalven meter boven den waterspiegel zijn gelegen, eenige kisten neerzakken, totdat zij zoo ongeveer de golven bereiken, daar zullen wij ze dan vriendelijk in ontvangst nemen, Henderson en ik!

De onderdeelen van het plan bespreken wij later nog wel.

Brand stond op en legde zijn hand op den schouder van zijn vriend.

— Ik bewonder je, zeide hij.

— Hoe zoo?

— Omdat je dat geheele plan weer in minder dan een kwartier schijnt te hebben uitgedacht.

— O, dat is een soort ingeving, beste Charles, zeide Raffles luchtig. Het is een gave. Zooals de een wordt geboren met een heerlijk muzikaal talent, ben ik van mijn geboorte af begiftigd

met de kunst om mijn medemenschen snel en niet zonder eenige handigheid van hun over-tollige have te ontlasten.

HOOFDSTUK III.

SIGARETTEN EN NOG WAT.

Denzelfden dag had Raffles zich de moeite gegeven zich nogmaals als politie-agent te verkleeden en was opnieuw naar de bank gegaan, waar hij er in geslaagd was de kisten te zien te krijgen, waarin het goud werd vervoerd.

Hij prentte de cijfers en letters van een half dozijn kisten in zijn ijzersterk geheugen en no-terde die, zoo gauw hij het gebouw weder verlaten had.

In de villa teruggekeerd, teekende hij voor Brand den vorm van de kisten af en beschreef ze hem ten overvloede nogmaals tot in de minste kleinigheden, nadat hij hem het papiertje overhandigde, waarop hij de letters en de cijfers had geschreven.

Omstreeks twee uur in den middag lief Raffles den chauffeur Henderson komen.

— Henderson, zeide hij, zoodra de reus het vertrek was binnengetreden, overmorgen gaan wij een zeer gevaarvol avontuur ondernemen.

— Ik ben blij het te hooren, mylord, antwoordde Henderson, terwijl hij al zijn schitterende tanden vretoonde.

— De „Zeearend” ligt op het oogenblik te Hull ?

— Ja, mylord, daar is zij van ons laatste zaakje blijven liggen.

— Ga daar de boot onmiddellijk halen. Hier heb je geld voor de reis. Er gaat over drie kwartier een sneltrein van het Victoria-station. En hier heb je een machtiging, voorzien van mijn geheim zegel en het wachtwoord, dat je aan den ouden Prendergast moet overhandigen, zonder dat zou hij je de boot niet afstaan, al zou je hem in stukken houwen, denk daar om.

— Alright, mylord. En waar moet ik de boot heenbrengen ?

— Je moet haar laten ankeren in het kleine boothuis aan de Theems, bij de Charing Cross Pier, hier heb je den sleutel.

— Is er haast mede, Mylord ?

— Groote haast ! Je kunt wel uitslapen wanneer je terugkomt, want zelfs al vaar je zoo snel mogelijk, dan kun je toch niet voor vier uur terug zijn. Gelukkig zijn de nachten helder.

— Nog iets anders te bevelen, mylord ?

— Neen. Henderson, dank je, je kunt wel gaan.

De chauffeur boog en verliet het vertrek.

Een uur later zat hij in den sneltrein op weg naar Hull.

De dag verliep verder, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

De beide vrienden begaven zich bijtijds te rustte en stonden reeds om zes uur op, daar hun nog heel wat werk te wachten stond.

Nauwelijks hadden zij hun ontbijt beëindigd, of Henderson verzocht te mogen worden aange- diend.

— Laat hem maar dadelijk binnenkomen. Gaston, zeide Raffles tot den ouden kamerbe- diende.

Even later trad de chauffeur het vertrek binnen.

— Wel, Henderson ? vroeg Raffles. Is alles in orde ?

— Ja, mylord, dat kwam ik u maar even zeggen. De „Zeearend” ligt veilig en wel in het boothuis.

— Is zij goed onderhouden geweest ?

— Voortreffelijk, mylord, de oude Prender- gast heeft er voor gezorgd, als was het zijn eigen kind.

— De snelheid heeft dus niets geleden ?

— Ik zou bijna zeggen, integendeel, mylord. Ik heb in sommige uren bijna vijftig knopen gehaald.

— Voortreffelijk. Kijk dan nu de boot zeer zorgvuldig na. Mijnheer Brand zal met je mee gaan, om de installatie voor draadlooze tele- graphie te onderzoeken. Wanneer ik hier terug- gekeerd ben, zal ik je mijn verdere bevelen geven. Heb je geslapen ?

— Drie uren, mylord.

— Dat is niet voldoende. Ga onmiddellijk nog eenige uren rust nemen, nadat je de boot hebt nagezien, want morgen hebben we alle drie onze krachten noodig.

De chauffeur boog en verliet het vertrek.

— En wat ga jij doen, Edward ? vroeg Brand toen de chauffeur was heengegaan.

— Ik ga mijn vriend den stoker eens opzoe- ken, zeide Raffles, het wordt nu tijd dat wij dat in orde maken.

— Hoeveel zouden er aan boord van de „Columbia” wel zijn, denk je ?

— Daar heb ik al eens onderzoek naar ge-

daan. Het is maar een klein schip, van acht-duizend ton. Er zijn tien stokers, die in twee ploegen van vijf man werken. Daarvan kan er natuurlijk niet een gemist worden. En zoek nu maar eens gauw de noodige kleederen voor mij. Ik volg je naar de slaapkamer.

Brand had spoedig eenige oude kleeren bij elkaar gezocht en Raffles vermoedde zich met weergalooze vlugheid als kadewerker.

— Ik denk over een paar uur wel weer terug te zijn, zeide hij. Je zult dus goed het toestel voor de draadlooze telegraphie nakijken?

— Ik beloof je, dat er niets aan zal ontbreken.

— Tot straks dan.

Raffles verliet de villa en haastte zich naar de Theemskade, waar hij zich aan boord begaf van een dier kleine bootjes, die door geheel Londen varen, van het Oosten naar het Westen.

Hij stapte bij de Westminsterbridge af en nam daar plaats op een omnibus, die hem binnen een half uur tot in het hartje van het Zuid-oosten der stad bracht.

Het krioelde hier van slijterijen en kleine cafétjes, verdachte kroegjes en tapperijen, die voor het meerendeel door zeelieden bezocht worden.

Raffles ging het eerste het beste cafétje binnen en had binnen een kwartier tijds van de daar aanwezige matrozen en schippers de namen van twee der stokers vernomen, met hun persoonsbeschrijving erbij en hun woonplaats op den koop toe.

Zoodra hij een en ander wist, betaalde hij zijn vertering en ging de straat weder op.

— Ik zal maar het eerst naar het adres gaan, wat hier het dichtst bij is gelegen, mompelde hij in zichzelf, ik ben hier vlak bij de Grange Road en de man woont in Southwark Road. Het kon niet mooier. Ik heb dus niets anders te doen dan op een omnibus te gaan, dan zal ik er binnen twintig minuten wel zijn.

Juist naderde er een dier geweldige motorbussen.

Raffles sprong er onder het rijden op en een kwartier later had het monsterachtige voertuig het begin van Southwark bereikt.

Raffles lette nauwkeurig op de nummers der huizen en sprong even voor hij de woning van den stoker bereikt had weder van de bus.

— Daar hebben wij alweer een kroeg, zeide hij tot zichzelf. Die schijnen hier in de buurt al even talrijk te zijn als vliegen in den zomer. Zij is juist tegenover het huis van den man gelegen — het kon niet mooier.

Raffles ging het café binnen en bestelde een glas bier.

Hij haalde een tabaksdoos uit zijn zak en begon zoo smakelijk en natuurgetrouw te pruimen, dat Brand als hij hem gezien had, zeker in lachen zou zijn uitgebarsten.

Van zijn plaats voor het raam kon hij juist de deur zien van het huis, waar de stoker woonde.

Er waren niet veel personen in het kroegje aanwezig en de waard kwam al spoedig een praatje maken.

— Je bent niet uit deze buurt, maat, zeide de man, terwijl hij zijn gast onderzoekend opnam.

— Dat heb je goed gezien, baas, zeide Raffles met een onvervalscht Cockney-accent.

— Zoek je soms werk?

— Hoe dat zoo?

— Nou, in mijn inrichting komen een heeleboel schippers en schippersknechts moet je weten, het is hier een soort beurs bij mij, zie je, zeide de man niet zonder trots. Wie werk zoekt kan hier een patroon vinden en de werkgevers vinden bij mij vaak goede arbeidskrachten.

— Dat treft dan, zeide Raffles, want om je de waarheid te zeggen, ben ik op het oogenblik zonder betrekking.

— Wat ben je van je vak?

— Stoker — al jaren lang!

— Dan kan Blacksmith van den overkant je misschien wel helpen.

— Wie is Blacksmith, vroeg Raffles, ofschoon hij het zeer goed wist, daar hij den naam en het adres van den man op een papiertje in zijn zak droeg.

— Dat is ook een stoker, die morgen met de „Columbia” moet uitvaren.

— En komt die wel hier bij u?

— Dat zou ik denken! Hij houdt wel van een pierenverschrikkertje, zei de man. En dat komt hij om dezen tijd meestal hier gebruiken. Kijk, daar komt hij juist hierheen.

Raffles wierp een blik uit het raam en zag een man van een jaar of veertig in een pilow broek en blauwen jekker gekleed, langzaam op het cafétje toestappen.

— Is dat Blacksmith? vroeg hij onverschillig.

— Juist!

— Dan kon ik hem wel vragen of hij mij misschien van dienst kan zijn; ik loop al een maand zonder werk en ik begin leelijk door mijn spaarduitjes te komen.

Op dat oogenblik trad Blacksmith de gelagkamer binnen.

Hij was een groote ruwe kerel, met een vrij ongunstig gelaat.

Zoodra de waard hem zag, zeide hij:

— Blacksmith, hier zit er een van je vak, man.

— Zoo, zeide Blacksmith, zonder veel belangstelling.

— Hij is zonder werk, vervolgde de waard. Misschien kun jij hem wel aan een baantje helpen.

— Dat weet ik zoo zeker niet, antwoordde Blacksmith knorrig.

— We kunnen er in ieder geval eens over

praten, maat, zei Raffles, terwijl hij met een uitnodigend gebaar naar de overzijde van de tafel wees.

— Schuif je een spatje af, vroeg de stoker.

— Wel vijf, antwoordde Raffles haastig, als ik maar kans heb dat je me aan een baantje helpt.

Het gelaat van den stoker klaarde onmiddellijk op.

— Dan ben ik je man, riep hij vroolijk uit. Voor den Jan Doedel, zou ik mijn eigen vrouw naar oome Jan brengen.

Hij liet zich op den stoel aan den anderen kant van het tafeltje vallen en keek den man tegenover zich aandachtig aan.

— Zoo, zoo, dus jij bent zonder werk, zeide hij eindelijk. Zeker niet lang? Want je ziet er nog niet erg hongerig uit.

— Bijna een maand.

— Dat is een heele tijd hoor! En het is op het oogenblik niet zoo gemakkelijk om wat te krijgen.

— Zeg patroon, zoo wendde hij zich ongeduldig tot den waard, waar blijf je nu met die taaie?

— Ik kom al, riep de waard van achter zijn toonbank, waar hij bezig was twee glazen whisky in te schenken.

Raffles had intusschen zijn sigarettenkoker uit den zak gehaald en de laatste sigaret genomen, die in de rechterhelft van den koker stak.

De linkerhelft was gevuld met de bedwelmende sigaretten, waarvan hij Brand verteld had.

De man tegenover hem keek met begeerige blikken toe en snoof den geur van de sigaret die Raffles had opgestoken, met welbehagen op.

— Zeg, jij rookt fijn spul, voor iemand die een maand zonder werk is, riep hij uit, nadat hij het glas whisky met een teug naar binnen had geslagen.

— Heb ik van mijn zwager gekregen, die sigarettenmaker is, loog Raffles voor de vuist weg.

— Jongen wat een lekkere lucht, kwam de stoker, heb je niet nog zoo'n walmbalkie voor mijn.

— Wel zeker, maat, zeide Raffles, terwijl hij den ander zijn sigarettenkoker voorhield. Rook ze maar met aandacht, want het zijn beste hoor.

Blacksmith nam een van de sigaretten uit den koker en stak die met welbehagen op.

Met een lange teug haalde hij den rook naar binnen en blies ze door den neus weder uit.

— Dat is puike waar, zeide hij bewonderend. Als ik deze op heb, mag je mij er nog een geven.

— Met plezier hoor, zeide Raffles, ofschoon hij heel goed wist, dat de man aan een tweede sigaret niet zou toekomen. En zeg me nou eens of je niets voor me te doen weet.

— Laat ik eens prakizeeren, zeide de stoker.

Ik moet mij om vijf uur aan boord van de Columbia aanmelden. Wij beginnen om acht uur al stoom te maken, weet je. En eerst moeten de vuren nog voorzien worden. En als jij nou om dien tijd aan de pier kunt komen, waar de schuit ligt, dan zou ik misschien een goed woordje voor je kunnen doen bij den chef-machinist. Maar zeker kan ik je niets beloven, want ze hebben bij deze reis erg nauw toegekeken op het personeel — waarom, dat weet ik niet — zeg, die sigaret is toch wel erg zwaar hoor! zoo viel hij zichzelf in de rede.

— Dat komt omdat het Oost-Indische tabak is, daar zul je niet aan gewend zijn, zeide Raffles.

Terwijl dit alles gezegd werd, had de waard zich bemoeid met eenige nieuwe bezoekers en van dat oogenblik af geen acht meer geslagen op de beide mannen aan het raam.

Raffles, die meer dan voldoende wist, achtte den tijd gekomen om te verdwijnen. Hij wist dat de ongesteldheid van Blacksmith pas over een paar uren zou beginnen, dat wil zeggen een uur voor het tijdstip, waarop hij zich aan boord van de „Columbia” moest bevinden.

Alles scheen hem dezen keer mede te loopen.

Hij wist dat Blacksmith zich dadelijk zoo onwel zou gevoelen, dat er geen sprake van kon zijn, dat hij het huis kon verlaten.

Hij zou echter natuurlijk dadelijk een zijner bloedverwanten naar het kantoor van de White Starline zenden, om daar van zijn ziekte kennis te geven, daar hem anders een zware boete dreigde.

Raffles was voornemens van die omstandigheid gebruik te maken.

Hij hoorde den man nog enkele minuten uit, waarbij hij vernam, dat hij getrouwd was en een groot gezin had, besloot in zichzelf den stoker later ruimschoots schadeloos te stellen voor zijn onvrijwillige dienstweigering en betaalde vervolgens de vertering, waarop hij snel het tafeltje verliet, op een omnibus sprong, daarna een huurauto nam, en een uur later weder in de bibliotheek van de villa in Cromwellstreet zat.

Brandt zat daar geduldig op hem te wachten.

— Wel, Charles — is het toestel goed in orde? vroeg Raffles, zoodra hij het vertrek was binnengetreden.

— Uitstekend! En ik behoef niet eens te vragen of jou onderneming goed is afgelopen, te oordeelen naar je opgewektheid!

— Beter dan ik durfde hopen! antwoordde Raffles vroolijk. Alles is mij meegelopen, en als ik het zelf had mogen regelen, zou ik het niet fraaier hebben kunnen uitzoeken!

— Dus je hebt den stoker uitgevonden?

— Ja!

— Je hebt hem je sigaretje te rooken kunnen geven?

— Zeker!

— Je weet, wanneer hij zich aan boord van de „Columbia” had moeten begeven ?

— Om vijf uur !

— En je bent er zeker van, dat onze man daar niet zal zijn op den bepaalden tijd ?

— Zoo zeker als op het oogenblik de zon schijnt !

— De Maatschappij zal dus een stoker te kort komen ?

— Ja, en jij zult je gaan aanmelden !

— Het is nu half vier !

— Je hebt dus juist den tijd, je te vermommen ! Intusschen zal ik even de aanbeveling van dien waardigen directeur van de Engelsche Bank voor je gaan gereed maken !

— Afgesproken !

De beide vrienden verlieten het vertrek, Raffles teneinde met weergelooze bekwaamheid een nagemaakte aanbeveling van den bank-directeur te vervaardigen en de handteekening van dezen wereldbepaalden functionaris te imiteeren, Brand om zich in zijn slaapkamer in het pak van een stoker te gaan steken en zijn gelaat onkenbaar te maken.

Er was nog geen kwartier verstreken, of Raffles trad de kamer van zijn vriend binnen, die juist de laatste hand aan zijn vermomming legde.

Raffles nam hem onderzoekend op en bromde goedkeurend.

— Heel goed zoo, zeide hij, den ander op den schouder kloppend.

— Hoe kan het ook anders — met zulk een leermeester ! antwoordde Brand lachend.

— En nu de laatste instructies, van welker juiste inachtneming het geheele welslagen van onze onderneming zal afhangen ! zeide Raffles, terwijl hij een voortreffelijke zeekaart uit zijn binnenzak haalde, en die op een tafel uitspreidde.

— Ik heb gemeend, zoo begon Raffles, dat onze kleine onderneming niet moest aanvangen alvorens de „Columbia” haar weg ongeveer voor de helft heeft afgelegd, en wel om verschillende redenen.

— Laat eens hooren ! zeide Brand, terwijl hij zich vol aandacht over de zeekaart boog.

— Ten eerste zul je minstens drie dagen noodig hebben, om je op het schip te oriënteren, om er den weg goed te leeren kennen, om kennis te maken met de menschen die je noodig hebt, en om de plek uit te vinden, waar in het ruim het goud bewaard wordt.

— Dat ben ik volkomen met je eens !

— Ten tweede moeten wij zoo weinig mogelijk op de vingers worden gezien op het oogenblik, dat wij de kisten overladen. Wij mogen er niet op rekenen, dat er op vijftig mijlen in den omtrek geen schip te bekennen is, want de Atlantische Oceaan is tusschen Europa en

de Westkust van de Vereenigde Staten bijna overal druk bevaren. Maar er valt niet aan te denken, den overval te wagen als het schip pas een of twee dagen in zee is, daar de schepen van de verschillende lijnen, zooals die van Antwerpen, van Rotterdam, van Bremen, van Hamburg, van Liverpool, van Havre, van Bordeaux en nog anderen dan nog veel te dicht bij elkaar zijn, om maar niet eens te spreken van de Engelsche oorlogsschepen, die steeds op de kust kruisen !

— Ook dat ben ik met je eens !

— Verder moet ik de ruimte hebben, voor het geval wij soms achtervolgd mochten worden. Kortom, alles pleit er voor, dat de operatie niet wordt ten uitvoer gebracht vóór de „Columbia” drie dagen in zee is ! Laat ons nauwkeurig zijn : het schip vertrekt morgenochtend om acht uur, op Dinsdag. Welnu, ik reken er op dat in den nacht van Donderdag, de „Columbia” zich op 31 graden Westlengte en 42 graden Noorderbreedte zal bevinden. Je ziet, dat ik de minuten verwaarloos, omdat ik wel begrijp, dat wij het niet op eenige mijlen na precies kunnen aangeven !

— Dat spreekt van zelf ! En het doet er ook niet veel toe, want de draadlooze weet je overal te vinden !

— Juist ! En dat is in dit geval heel practisch, omdat ik mij met de motorboot natuurlijk niet mag laten zien, op straffe van achterdocht te verwekken. De kapitein van een gewoon schip zou er natuurlijk niets achter zoeken, maar de bevelhebber van een vaartuig, dat niet minder dan tien millioen dollars aan goed vervoert, zet beide oogen wijd open en ziet overal spoken.

— Ongetwijfeld ! Voorzichtigheid is geboden !

— Heb je lengte en breedte die ik je opgaf genoteerd ?

— De cijfers staan al in mijn notitieboekje maar het was niet noodig, want zij zijn voor goed in mijn hoofd gehamerd.

— Nu, de rest weet je, en ik behoef verder niets anders te doen, dan je tot de grootste voorzichtigheid aan te manen. Beter is het, dat wij nog een dag moeten wachten, dan dat de goudvinkjes ons zouden ontsnappen !

— Ga je met mij mee naar het bureau van de White Star Line ?

— Zeker. Ik moet toch dadelijk weten, of je al of niet wordt aangemonsterd ! Wij zouden het geheele plan gerust kunnen opgeven, als je wordt weggestuurd ! Maar in het tegenovergestelde geval kom je mij dadelijk waarschuwen in een der vele kroegjes, die daar in de buurt zijn, en die wij samen zullen uitzoeken, en dan vertrek ik onmiddellijk met de „Zeearend” naar Southampton, want er is geen oogenblik te verliezen. Jij gaat natuurlijk per spoor naar die stad, evenals de reizigers, maar dat kan ik be-

zwaarlijk doen, — ik kan de motorboot niet als bagage medenemen!

— En dat is dan ook het eenige gebrek van onze voortreffelijke „Zeearend”! Nu, laat ons dan maar spoedig heengaan! Zou de maatschappij het a weten, dat je stoker niet mede kan gaan, daar hij zwaar ziek is geworden?

Raffles keek op zijn horloge.

— De eerste ernstige verschijnselen van de ziekte doen zich nu juist voor. De man zal

waarschijnlijk onmiddellijk een boodschap naar het aanmonsteringsbureau zenden, die daar over een half uur kan zijn. Je moet dus zorgen, dat je er over twintig minuten bent. Ze zullen je dan natuurlijk wegzenden, maar als je nu wat lang weet te zeuren, dan kan die boodschap komen juist als je daar nog staat te soebatten.

— Uitstekend! Vooruit dan maar! Aan het werk!

— Aan het werk!

**Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie ijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.**

HOOFDSTUK IV.

BRAND VOOR „HEETE VUREN.”

Twintig minuten later trad een man aarzelend het bureau van de White Star Line binnen, zijn pet verlegen in de handen draaiend, en schuw om zich heen ziende.

Die man was Charles Brand.

Een portier kwam op hem toe.

— Wat zoek je hier? vroeg hij barsch.

— Ik wilde den directeur van het aanmonsteringskantoor gesproken hebben, antwoordde Brand.

— Toch niet voor de „Columbia?” Daar zijn ze compleet, man! zeide de porteur.

— Laat u het me toch maar eens probeeren, mijnheer! zeide Brand op smeekenden toon. Ik ben al weken zonder werk!

De portier liet zich vermurwen door den smeekenden blik, dien de stoker op hem wierp, en wees hem den weg naar het kantoor, waar een groot aantal klerken druk bezig was.

De bureau-chef, een vriendelijk, bejaard man, kwam naar Brand toe, en vroeg wat er van zijn verlangen was.

— Ik ben stoker van mijn beroep, mijnheer, en zou me graag laten aanmonsteren, als het

kon voor de „Columbia” maar als dat niet gaat voor een ander schip! Ik ben drie weken werkloos!

De chef schudde het hoofd.

— Ik denk niet, dat wij je kunnen helpen, man, zeide hij. De bemanning van de „Columbia” is compleet, even goed als die van onze andere schepen, die er de eerste twee maanden vertrekken!

De gewaande stoker boog treurig het hoofd.

— Dat is heel erg, mijnheer, zeide hij zacht. En ik had nog al zulke mooie getuigschriften!

— Van wie dan wel vroeg de bureau-chef.

— Van den directeur van de Engelsche Bank, mijnheer! Ik ben drie jaren als hoofdmachinist in de centrale van de Bank werkzaam geweest, maar ik kon het zware werk niet uithouden. De diensttijd was daar van twaalf tot veertien uur, ziet u!

— Laat eens zien dat getuigschrift, zeide de chef.

Charly haalde het vervalschte getuigschrift te voorschijn.

De chef bekeek het aandachtig. Maar het stuk was zoo voortreffelijk nagemaakt op papier van

de Bank, dat de man zelfs geen seconde aan de echtheid twijfelde. Hij krabde zich achter de ooren en zeide :

— Het is wel jammer — heb je al meer gevaren als stoker ?

— O ja, mijnheer, zeide Brand haastig.

— Zoo, zoo . . . ja, het is heel jammer . . . ik . . .

Op dit oogenblik kwam er snel een klerk op hem toe, die hem een boodschap in het oor fluisterde.

Brand had scherp toegezien, en aan het gelaat van den chef bemerkte hij dadelijk, dat de klerk de boodschap van den zieken stoker overgebracht had. Hij liep langzaam naar de deur als iemand die zijn pogingen opgeeft. Maar hij had haar nog niet bereikt, toen de bureauchef hem weder terugriep.

— Hoor eens hier, Wilson, misschien is er toch wel kans, dat wij je kunnen gebruiken. Wij krijgen daar zoeven bericht, dat een van onze beste stokers plotseling zwaar ziek is geworden, en in de onmogelijkheid verkeert, deze reis mede te maken.

Met een verheugd gelaat kwam Brand snel naderbij.

— Dat is wel een gelukkig toeval voor mij, mijnheer, zeide hij. Al hoop ik van harte dat de ziekte van mijn collega niet van ernstigen aard zal zijn.

De chef wierp een blik op het papiertje dat de klerk hem had overhandigd en zeide toen :

— De dokter meende met een lichte zenuw-aandoening te doen te hebben, die over eenige dagen wel weer voorbij kan zijn, maar die den zieke voorloopig tot volstrekke rust dwingt.

De chef hield op en keek Brand onderzoekend aan.

— Denk je dat je het zware werk zult kunnen uithouden ? vroeg hij.

— Wel zeker, mijnheer, antwoordde Brand snel, al zeg ik het zelf, ik ben zoo sterk als een paard en zoo gezond als een visch en bovendien heb ik dat werk toch al meer verricht, al is het ook op andere schepen geweest.

— Nu, de tijd is te kort om die met praten te verdoen, zeide de bureauchef, wij kunnen niemand missen van onze tien stokers. Je getuigschrift is voortreffelijk ! Ga dan maar snel naar het kantoor hiernaast met dezen klerk — je bent aangemonsterd.

— Dank je duizendmaal, mijnheer, riep Brand verheugd uit.

Daarop volgde hij den klerk die reeds bij de deur stond te wachten.

De beambte voerde hem naar het tweede vertrek, waar een viertal schrijvers aan groote lessenaars gezeten waren.

— Compliment van den chef, riep hij tot een

der schrijvers, deze man is aangemonsterd voor één reis met de „Columbia.”

De toegesproken schrijver keek Brand even aan, stond op en kwam naar de smalle toonbank toe — die het vertrek in twee helften verdeelde.

— De papieren, vroeg hij kortaf.

Brand haalde de noodige, onberispelijk nage maakte papieren, staande op naam van Tom Wilson, te voorschijn en overhandigde die aan den schrijver.

Deze man ze mee naar zijn lessenaar en had spoedig een aanmonsteringsformulier ingevuld.

Hij bracht de papieren en het formulier weder terug en zeide :

— Je mag je wel wat haasten, want over anderhalf uur gaat de trein, die het personeel van de boot dat in Londen woont, naar Southampton brengt.

— Ik woon hier dicht bij, mijnheer, en mijn boel is gauw gepakt, antwoordde Brand.

— Nu dan, — gelukkige reis ! Hier is de Goudpenning. Even afteekenen als je blijft !

De schrijver overhandigde Brand een half pond sterling en schoof hem een register toe, waarin Brand met veel inktvermorsing en groote moeite zijn valschen naam neerschreef.

Even later stond hij weer op straat met het aanmonsterings-formulier in zijn zak, dat hem den toegang tot het goudschip zou verzekeren.

Hij liep snel naar een van de slijterijen in de buurt, waar Raffles, vermomd als kadewerker, hem reeds wachtte.

De gelagkamer was op dit uur van den dag slechts spaarzaam bezocht en de vrienden konden gemakkelijk eenige zacht gefluisterde woorden wisselen.

— Alles is zeker in orde ? vroeg Raffles, ik behoef maar naar je gezicht te zien.

— Ja, alles is klaar, antwoordde Brand, ik hen mijn aanmonstering in mijn zak en bovendien een half pond sterling als Godspenning.

— Haast je dan maar, en ga dadelijk naar het station, want over ruim vijf kwartier vertrekt je trein.

— Het is een groot gemak, dat wij niet eerst naar huis behoeven te gaan en dat jij hier mijn koffer al hebt gebracht. Alles wat wij nodig hebben zit er toch in !

— Er is niets vergeten !

— Prachtig ! En alles wat gevaarlijk is en wantrouwen zou kunnen geven als het bij ongeluk werd ontdekt, draag ik op het lichaam bij mij, of wel het is verborgen in den dubbelen wand van het deksel van den koffer.

— Vooruit dan maar. Flink de handen uit de mouwen gestoken en de oogen goed opengezet.

De beide vrienden traden naar buiten en

wachtten, totdat er een onbezette taxi voorbijkwam.

Brand wenkte den chauffeur om stil te houden en zeide toen zacht tot zijn vriend, terwijl hij hem krachtig de hand drukte :

— Hier zullen wij voorloopig maar afscheid nemen, Edward. Tot ziens over drie dagen.

— Tot over drie dagen !

Raffles verwijderde zich, in zijn geheelen doen het loopen en de gebaren van een kadewerker nabootsende : en de chauffeur laadde met Brand's hulp den koffer op de auto.

— Waar moet ik heen, patroon ? vroeg de chauffeur voor hij achter het stuurwiel plaats nam.

— Naar het Victoriastation en rijdt wat op, want ik moet den trein naar Southampton halen.

— Dat zal wel gaan, patroon, zeide de chauffeur.

Brand stapte in en de auto reed weg.

Ruim een half uur later was het groote station bereikt.

Brand gaf zijn koffer aan en zocht zich een plaatsje in een derde klasse coupé uit.

Hij had nog een kwartier voor zich, voor de trein vertrok.

Hij keek uit het porteur naar het druk gewoel op het perron, toen zijn aandacht plotseling getroffen werd door de verschijning van een half dozijn rolwagens, die met kisten beladen waren, welker gewicht blijkbaar zeer zwaar was.

Iedere wagen werd door twee mannen betrokken, terwijl er nog vier achter liepen en met hun zessen hadden de sterke kerels nog moeite genoeg om hun vracht over het perron te rollen.

Iedere wagen was vergezeld door twee mannen, in wie het scherpe oog van Charles Brand onmiddellijk beamtben van den Londenschen veiligheidsdienst herkende.

— Wel, wel, mompelde de jonge man in zich zelf, ik geloof waarlijk, dat het toeval mij daar in aanraking heeft gebracht met de millioenen die naar de Vereenigde Staten gaan. Waarschijnlijk worden zij met dezen trein naar Southampton gebracht en nog voor het vallen van den avond ingeladen. Ik kon het niet mooier hebben getroffen en zal die kistjes goed in het oog houden.

Hij keek den optocht na tot deze het begin van den trein had bereikt en daar stilhield en zeide toen tot zich zelf :

— Raffles heeft me die kisten wel heel duidelijk beschreven, ik zou ze dadelijk hebben herkend, ook al waren zij niet verzegeld geweest door mijn brave vrienden, de detectives !

Hij leunde uit het portier en kon zien, hoe de kisten een voor een niet zonder moeite in een specialen goederenwagon werden geladen.

— Ik heb nog tien minuten, zeide Brand tot

zich zelf, dat is tijd genoeg om nog eens een kijkje daarginds te nemen.

Hij stapte vlug uit en drentelde naar het begin van den trein.

Maar voor den goederenwagon werd hem het verder gaan belet door een dubbel cordon politieagenten, dat op die plek het geheele perron had afgezet.

Er stond een twintigtal reizigers nieuwsgierig te kijken naar het inladen der zware kisten en over hun hoofd heen zag Brand ze een voor een in den goederenwagon stapelen, die blijkbaar geheel van plaatijzer vervaardigd was.

Plotseling gevoelde hij een lichten schok.

Bij een der schuifdeuren had hij Sullivan, den jongen inspecteur van Scotland Yard, opgemerkt, die het inladen van de kisten bestuurde.

Toen alle zich in den goederenwagon bevonden, traden de detectives, twaalf in getal, eveneens binnen en tenslotte steeg ook Sullivan in den wagon.

Brand zag hoe de deuren gesloten werden, en de agenten zich nu in twee gelederen voor den wagon plaatsten.

Terwijl hij weder naar zijn plaats terugliep, mompelde Brand in zichzelf :

— Men kan onmogelijk zeggen, dat zij de hand lichten met hunne voorzorgsmaatregelen ! Het verwondert mij, dat zij nog niet tien agenten op de locomotief plaatsen. Raffles en ik hebben er goed aan gedaan, maar niet een poging te wagen, het goud uit den trein te stelen, want die zou zeker toch zijn mislukt.

Hij zat nauwelijks in de coupé, waar gedurende zijn afwezigheid twee andere reizigers plaats hadden genomen, of de trein stelde zich in beweging.

Brand ging voor het portier staan en keek naar het perron.

Op de plek waar zoeven de agenten gestaan hadden, was nu niemand meer te zien.

— Ik geloof waarachtig dat zij die ordebevaarders, toch allemaal hebben meegenomen, mompelde de jonge man in zichzelf. Nu, zij zullen in Southampton in ieder geval wel worden achter gelaten ! Trouwens, dan krijg ik nog met twaalf detectives te doen en dat is ook geen kleinigheid !

Zonder onderweg ergens op te houden, snelde de boottrein in duizelingwekkende vaart door Zuid-Wales en Brand had nu gelegenheid zijn beide medereizigers wat beter op te nemen.

De een scheen een handelsreiziger te zijn, maar de andere vertoonde in zijn uiterlijk alle kenteekenen van een zeeman.

Hij was een zware, vierkant gebouwde kerel, met een breed gelaat, in welks midden zich een vervaarlijke neus verhief, waarvan de schitterende roode kleur maar al te duidelijk op den

geliefkoosden hartstocht van zijn bezitter wees.

Brand had met zijn vluggen blik dadelijk opgemerkt, dat de man die tegenover hem bij het portier zat op den harigen, breeden pols een groot blauw anker getatoueed had, dat hij zwaar pruimde, en dat zijn handen getuigden van zwaren arbeid.

De vingers vertoonden aan den binnenkant groote eeltplekken, evenals de handpalmen.

— Het zou mij niets verwonderen, mompelde Brand in zich zelf, of die man is gewend, veel met een schop om te gaan. Hij zou misschien landbouwer kunnen zijn, maar dat is onwaarschijnlijk, als men zijn kleeding en het anker op zijn pols in aanmerking neemt. Alleen zee-lieden laten zich met een anker tatoueren. Wat kan een zeeman die een schop hanteert anders zijn dan een stoker ?

Toen hij tot deze gevolgtrekking was gekomen, wendde de man, die tegenover hem zat en tot dusverre uit het raampje had gekeken, zwijgend zijn gelaat naar hem toe en vroeg :

— Southampton ?

— Ja.

— Columbia ?

— Juist !

— Matroos ?

— Neen !

— Sjouwer ?

— Ook niet !

— Dus stoker ?

— Geraden !

— Zoo !

Met deze opmerkingen was het gesprek voorloopig geëindigd en Brand moest zich bekennen, dat de man tegenover hem aan zeer weinig woorden genoeg scheen te hebben, om zijn gedachten uit te spreken.

Maar toch scheen zijn medereiziger nog niet voldaan te zijn.

Weer wendde hij langzaam het breede gelaat naar Brand toe en begon opnieuw :

— Lang gevaren ?

— Drie jaren !

— Al meer met de Columbia meegeweest ?

— Neen !

— Voor deze reis aangemonsterd ?

— Twee uur geleden !

— Iemand ziek ?

— Ja, de stoker Blacksmith.

— Zijn plaats ingenomen ?

— Alweer geraden maat, antwoordde Brand, ondanks zichzelf lachend over de lakonieke wijze waarop de man tegenover hem zijn best deed hem uit te hooren.

Maar toen meende Brand dat de beurt aan hem was om een en ander te vragen en zoo begon hij :

— Ook stoker ?

— Ja !

— Voor de Columbia ?

— Ja !

— Eerste reis ?

— Neen, de tiende !

— Dan zul je het schip wel goed kennen ?

— Als mijn zak op betaaldag.

— Mooie schuit ?

— Mooi, maar langzaam.

En daarmede was het gesprek voorloopig weer beëindigd.

Brand keek met aandacht naar de glimming van den rooden neus en de man bij wien die neus behoorde, spooog over het half neergelaten portierraampje een ontzaglijken straal tabaksap naar buiten.

Toen viel Brand plotseling iets in.

Hij stond op en haalde een kleine papieren handtas uit het net. Een van die goedkope bazarspullen, zooals het volk wel gebruikt, als het eens een enkelen keer op reis gaat.

Hij opende het versleten ding en haalde er een paar belegde broodjes en een vierkante flesch whiskey uit.

Toen zette hij zich weer neer, om het gelaat van zijn medereiziger te bestudeeren.

En wat hij daarop zag, boezemde hem groote belangstelling in en perste hem tevens een glimlach af.

De belegde broodjes schenen den man volmaakt onverschillig te laten, maar bij het zien van de whiskey-flesch begonnen zijn oogen hebzuchtig te schitteren en begonnen zijn dikke roode lippen een kauwende beweging te maken.

Brand tastte in een van zijn zakken en haalde daaruit een aluminium, inschuifbaar drinkbekerje, dat hij uit elkaar schoof en voor de helft met whiskey vulde.

De stoker volgde zijn bewegingen met zoo groote aandacht, alsof Brand bezig was een wetenschappelijke proef van het hoogste gewicht te doen.

En toen de jonge man den inhoud van het bekerje naar binnen sloeg, smakte de stoker met de lippen alsof hij zelf den kortelijken drank genoten had !

Tegelijkertijd stiet hij een zacht brommend geluid uit, dat het midden hield tusschen het knorren van een varken en het drenselen van een klein kind.

Brand nam eerst schijnbaar geen notitie van al deze uitingen van naijver, maar toen de man ongedurig op zijn houten bank op en neer begon te schuiven, kon hij niet langer veinzen de begeerte van zijn medereiziger niet te be merken.

— Kan ik je soms dienen, maat, met een bekerje van die beste whiskey, om op onze kennismaking te drinken ?

De stoker liet Brand niet eens behoorlijk uit-

spreken, maar griste Brand het bekertje uit de hand, en hield het bij.

Brand vulde het voor de helft en had moeite een schaterlach te onderdrukken, toen hij het dikke teleurgestelde gezicht van den stoker waarnam.

Deze proefde even van het vocht en zijn stem klonk haast aangedaan, toen hij vol bewondering prevelde :

— Kameraad, ik heb in alle landen van de wereld whiskey gedronken, of wat ze daarvoor uitgaven, ik heb whiskey gedronken in Archangel, oude klare in Schiedam, absinth in Marseille, maar dat alles is schoon water vergeleken bij dit goedje ! Er gaat toch maar niets boven de echte onversneden Schotsche whiskey.

De man zeide dit met zulk een waarachtige geestdrift, en keek zoo smachtend naar de vierkante flesch, dat Brand zeide :

— Ik zal je den beker nog eens half vullen maat, maar dan krijg je niet meer ! Want het zou wat zijn, als je aangeschoten, op het schip kwam. Ze zouden in staat zijn om je direct terug te sturen.

— Dat hebben die schurken mij al een paar keer geleverd, bromde de stoker, terwijl er een valsch licht in zijn oogen kwam. En ik was toch niet dronken, maar, waarachtig niet — ik had hem alleen maar om, en dat is toch heel iets anders, is het niet zoo ?

— Dat is heel iets anders, beaamde Brand, terwijl hij het bekertje nogmaals voor de helft vulde en zelf voegde hij er bij :

— Dat is iets om goed te onthouden.

De stoker goot de whiskey met een uitdrukking van zulk een verrukking op zijn gelaat in zijn keel, dat Brand zich snel moest omwenden, om schijnbaar in zijn handtasch te rommelen, teneinde zijn lachen te kunnen verbergen.

Hij pakte de flesch weder in en begon met smaak zijn broodjes te verorberen.

Hij bood er een van aan den stoker aan, maar deze weigerde en zeide : „dat hij dien kostelijken smaak niet wilde bederven.”

De twee mannen begonnen nu een gesprek dat voornamelijk over schepen, af- en aanmonsteren en de verschillende bepalingen bij de talrijke stoombootmaatschappijen liep, waarvan Brand gelukkig goed op de hoogte was.

En in den loop van dit gesprek vernam hij verschillende zaken, die hem bij de uitvoering van zijn plan, van groot nut konden zijn. Zooals de indeeling van het schip, de ligging en de grootte der ruimen, de plek waar de machinekamers zich bevonden en andere dingen.

Zoo verliep de tijd vrij spoedig en binnen twee en een half uur had de trein de havenstad Southampton bereikt en hield hij stil onder den zwart berookten kap van het perron, vlak bij de haven, die op dat oogenblik vol schepen lag.

— Ga jij dadelijk naar het schip, maat ? vroeg de stoker, die gedurende de reis reeds een groote vriendschap voor zijn jeugdigen collega scheen te hebben opgevat.

— Wel zeker, antwoordde Brand haastig, daar hij de kisten liefst niet uit het oog wilde verliezen.

— Maar wij behoeven pas over een uur aan boord te zijn om de vuren aan te maken.

— Wat zou dat ? riep Brand.

— Wat dat zou ? Dat wij nog tijd in overvloed hebben om een spatje te koopen ! Aan boord kan ik er zoo goed als geen krijgen, vergeet dat niet !

— Ik zou je raden, maat, om het kalm aan te leggen, zeide Brand ernstig.

— Dat kun je wel aan mij overlaten, jonheer, zeide de stoker. Ik weet zelf wel wat ik verdragen kan. Dan zal ik je groeten ! Tot straks aan boord van de „Columbia !”

Brand wuifde met zijn hand tot afscheid, nam zijn valies in de hand en laadde zelf, na zijn reçu te hebben afgegeven, zijn koffer uit den bagagewagen op zijn nek en bracht dien naar de bewaarplaats voor de bagage om voorloopig vrijer in zijn bewegingen te zijn.

Hij had daarbij opgemerkt, dat de agenten van politie inderdaad de reis van Londen hadden meegemaakt en nu opnieuw het perron voor den geblindeerden goederenwagen afzetten.

Toen hij zijn koffer had weggebracht vatte hij post voor den ingang van het station.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Op lage wagens werden de kisten met hun kostbaren inhoud naar buiten gerold en voor het station op eenige vrachtauto's geladen, die blijkbaar de komst van den trein hadden afgewacht.

Dat duurde tamelijk lang en Brand had tijd in overvloed om een kruier te huren en deze op te dragen zijn koffer weer uit de bewaarplaats terug te halen.

— Waar moet die koffer heen, mijnheer ? vroeg de kruier toen hij terug was gekomen.

— Naar de aanlegplaats van de „Columbia”, antwoordde Brand. Is dat hier ver vandaan ?

— Dat gaat nog al, mijnheer, een minuut of twintig loopen. U hebt niets anders te doen dan deze straat uit te loopen, die loopt recht op de haven aan. Als je daar bent, sla je rechts af en dan is het de vierde pier, je kunt je niet vergissen, want de naam van de White Star Line staat met witte letters op een groot zwart bord geschilderd, aan het begin van den steiger.

— Dank je, vriend. Breng dan dien koffer maar naar de pier en wacht mij daar. Ik heb hier in de buurt nog iets te verrichten.

De kruier tikte aan zijn pet en verwijderde zich met den koffer op zijn nek.

Juist werden de laatste goudkisten op de

auto's geladen, onder nauwkeurig toezicht van de detectives en de agenten van politie, die de nieuwsgierigen op een veiligen afstand hielden.

Sullivan keek scherp toe en vergewischte zich, dat alles kisten aanwezig waren.

Op het oogenblik dat de auto's met hun kostbare vracht in zich beweging wilden stellen, sprong Brand in een huurauto, na den chauffeur te hebben toegeroepen :

— Snel naar de aanlegplaats van de „Columbia.”

Een paar seconden later reed hij den kruier voorbij, en binnen tien minuten had de auto de pier van de White Star Line bereikt.

Reeds uit de verte kon Brand de „Columbia”, een niet zeer groot, maar zeer fraai vaartuig, zien liggen.

Op de plaats van bestemming aangekomen, dankte hij de auto af en wachtte kalm de komst af van de drie vrachtauto's.

Het duurde niet lang, of deze kwamen de kade oprijden, en zwenkten de breede houten aanlegpier op, tot vlak voor een breede loopplank, die uit een der laadluiken naar den vasten wal was gebracht.

De agenten en detectives sprongen van de auto en zetten dadelijk dit gedeelte van de pier weder af.

Maar Brand had zich zoo dichtbij gedrongen, dat hij duidelijk alles kon waarnemen, wat er geschiedde.

Hij zag Sullivan het allereerst de loopplank opgaan en aan boord van het schip een gesprek aanknoopen met een rijzig man, wien Brand aan zijn uniform en zijn gebiedende houding, dadelijk als den kapitein van het goudschip herkende.

Toen boog de jonge inspecteur zich over de verschansing en wenkte met de hand.

Dadelijk werd met de inscheping van de goudkisten begonnen.

Op de pier bevonden zich slechts een aantal balikluivers, die onverschillig toekeken, ofschoon ze wel eenigszins verwonderd waren over de machtsontplooiing, die bij de inscheping ten toon werd gespreid.

Brand telde het aantal patrijspoorten van den voorsteven af tot aan het laadgat en prentte zich dat goed in het geheugen.

— Misschien is het overbodig wat ik doe, zeide hij, want het is best mogelijk, dat de kisten volstrekt niet worden opgeslagen in het ruim, dat onmiddellijk achter dit gat is gelegen, maar het kan geen kwaad als ik de nauwkeurige ligging van het laadgat ken, waardoor de kisten nu naar binnen worden gebracht.

Hij bleef met de handen in de zakken toekijken, tot de laatste kist verdwenen was, en slenterde toen naar het begin van de pier terug, waar juist de kruier met zijn koffer aankwam.

Hij betaalde den man en raadpleegde zijn horloge.

Hij had nog een half uur den tijd, voor hij zich op het schip moest bevinden, maar hij achtte het raadzamer, reeds nu aan boord te gaan.

Hij sleepte dus zijn koffer over de pier naar een tweede loopplank, die direct naar het voorste dek voerde en sjouwde er zijn koffer niet zonder eenige moeite tegenop.

Buiten den kapitein bevonden er zich nog slechts weinig personen aan boord.

Brand liet zijn koffer voorloopig staan en ging op zoek naar den purser.

Hij had dezen beambte vrij spoedig gevonden in het kantoortje, waar hij gedurende de reis zijn administratie pleegt te voeren.

De man keek hem tamelijk verbaasd aan en vroeg wat hij wenschte.

Brand haalde zijn papieren en zijn aanmonsteringsbewijs uit zijn zak en overhandigde deze met eenige beleefde woorden aan den purser.

— Ja, die papieren zijn in orde, zeide de beambte. Je aanmonstering houd ik. Ik zal den chef-machinist even telefoneeren. Hij bevindt zich op het oogenblik in de stookruimte.

Brand boog zwijgend en begaf zich langs een groot aantal trappen naar het benedenste dek.

Daar vond hij na eenig zoeken den ingang naar het vooronder, waar zich de smalle ijzeren wenteltrap bevond, die naar de machinekamers voerde.

Hij klauterde vlug naar beneden, tot hij den ijzeren vloer van de stookruimte had bereikt.

Somber en doods grijsden de vier groote ronde deelen van de vuurgaten hem aan, die over eenige uren hun rooden muil zouden open-sperren.

Hier en daar scheen een gloeilampje, dat de ruimte van ijzer, vuur en staal zwakjes verlichtte.

Brand liep over het geribde plaatijzer, opende een smalle stalen deur en stond toen in de machinekamer.

Hier brandde al het electrische licht reeds en de chefmachinist, een kleine man, met een energiek, scherp geteekend gelaat, was bezig de machtige, glanzende machine te onderzoeken.

Hij had een groote oliekan in de rechterhand en spoot alle draaiende deelen duchtig in.

In de linkerhand hield hij een kleinen stalen hamer, waarmee hij voortdurend op de geweldige zuigers, het monsterachtige drijf wiel en de askoppelingen klopte, om zich te overtuigen, dat zich nergens ook maar de kleinste breuk bevond.

Brand ging met zijn pet in de hand op den chefmachinist toe.

— Wie ben je, en wat kom je hier doen ? vroeg deze verwonderd. Ik ken je gezicht niet.

— Dat wil ik wel gelooven, chef, antwoordde Brand beleefd. De purser heeft mij naar u toegestuurd. Ik ben namelijk aangemonsterd in de plaats van den stoker Blacksmith, die plotseling ziek is geworden, en wel zoo erg, dat hij de reis onmogelijk kan meemaken.

— Zoo, zoo, is Blacksmith ziek? vroeg de chef-machinist verbaasd. Zoo ineens geworden?

— Ja, chef, ik vernam het op het aanmonsteringskantoor, waar ik om werk kwam vragen. Een klerk kwam het juist vertellen, toen ik teleurgesteld wilde heengaan.

— Nu, dan heb je het wel gelukkig getroffen, zeide de chef-machinist, want het is niet zoo gemakkelijk om aan boord van de „Columbia” te worden aangenomen — en zeker niet voor deze reis, voegde hij er op eigenaardigen toon aan toe. Heb je goede getuigschriften?

— Uitstekende, chef! Men was er op het aanmonsteringskantoor ten minste zeer tevreden over.

— Nu, dan zullen wij het wel kunnen vinden samen, zeide de chef kortaf. Is je bagage al aan boord, want over een half uur gaan wij de vuren aanmaken.

— Mijn koffer staat op dek, chef. U behoeft mij maar te zeggen waar mijn logies is, dan zal ik hem er dadelijk heen brengen.

— Ga, dan maar mee, dan zal ik je even den weg wijzen.

De chef-machinist zette de oliekan terzijde, veegde zijn handen aan een lap poetskatoen af en ging Brand voor door de machinekamer, door de stookruimte en langs de ijzeren trap naar het vooronder.

Hij wees in het voorbijgaan op eenige deuren en zeide:

— Dit is het logies voor de tweede machinisten — dat daar is mijn hut — daar is het matrozenlogies en hier, deze deur rechts, dicht bij de trap, geeft toegang tot het logies voor de stokers.

Hij wierp de deur open en Brand trad een vrij groote ruimte binnen, waar langs de wanden tien kooien waren aangebracht, telkens twee boven elkaar.

Het logies had één patrijspoort, die lucht en licht moest verschaffen.

Met een snellen blik had Brand het vertrek opgenomen.

— En ga nu je koffer maar halen, want straks gaan wij aan het werk, zeide de chef, terwijl hij zich weder verwijderde.

Brand steeg alle trappen weder op en vond den koffer op dezelfde plaats waar hij hem had achtergelaten.

Hij ontmoette nu reeds eenige officieren en hofmeesters, maar dezen namen in het geheel geen notitie van den gewaanden stoker.

Brand sleepte zijn koffer met groote moeite

de smalle trappen af en gaf hem een plaats onder een der onderste kooien.

— Ik zal hier nogal op de vingers worden gezien, mompelde hij. Maar daar is misschien wel iets tegen te doen. Ik zal mijn tijd moeten uitzoeken. Kom, het is tijd om aan het werk te gaan.

Hij had een blauw werkpak uit den koffer gehaald en trok dit aan, inplaats van de kleding, waarin hij gekomen was.

— En nu moeten we maar hopen, dat ik niet al te veel flaters voor de vuren bega, bromde hij. Het is al weer gelukkig, dat ik goed van aannemen ben en het werk spoedig van mijn collega's zal hebben afgekeken.

Hij wreef zijn handen nog eens over den stofigen vloer, ten einde ze niet door hun blankheid te doen opvallen, en verliet toen het logies, na zijn koffer zorgvuldig te hebben gesloten.

In de stookruimte vond hij reeds een zestal stokers aanwezig, die op de bevelen van den chef-machinist wachtten. Met een paar vriendelijke woorden had Brand zich al spoedig de mannen te vriend gemaakt.

De chef kwam toelopen.

— Is Brain er nog niet? vroeg hij, de stokers vragend aanziende.

— Wij hebben hem nog niet gezien, chef, antwoordde een der stokers, die al bezig was, zich van zijn bovengoed te ontdoen, daar het over eenige uren reeds ondraaglijk warm zou zijn in deze ruimte, waar de levenskracht van het schip werd opgewekt en onderhouden.

— Dan zit hij bepaald weer in een kroeg, bromde de chef ontevreden. Zou die kerel dat dan nooit afleeren!

Brand begreep heel goed, dat Brain zeker de man moest zijn, met wien hij in den trein had kennis gemaakt, maar hij wachtte zich wel, zich den stoker tot vijand te maken door te verklappen, wat er voor het station was voorgevallen.

Alle stokers hadden zich nu van hun bovenkleding ontdaan, en begonnen de vuren gereed te maken.

De tremmers brachten uit het kolenruim op kleine wagentjes, die op smalspoer liepen, reusachtige hoeveelheden brandstof aan. Voor iedereen vuurhaard werd een half dozijn wagentjes omgekipt, de deuren werden geopend, en de stokers begonnen de steenkool zorgvuldig over de roosters uit te spreiden, tot er een gelijke laag in den haard was opgestapeld.

Brand had nauwkeurig toegezien, en was op zijn beurt al spoedig bezig, met een zijner makkers den haard die hem was aangewezen, van kolen te voorzien.

Toen de kolen op de vuurplaat waren uitgespreid, onder toezicht van den chef-machinist,

werden zij met houtskool en spaanders tot ontbranding gebracht en binnen korten tijd loeide iedere haard. De trek werd geforceerd, en al spoedig moesten de stokers het bovenlijf geheel ontblooten, ten einde de vreeselijke hitte te kunnen uithouden.

Onophoudelijk werden er nieuwe kolen op de gloeiende laag uitgestort, en de tremmers begonnen in een onafgebroken reeks de kleine kipkarren aan te voeren, die dan weder naast de haarden werden leeggestort.

Brand werkte als een paard en het zweet liep hem bij stralen over het gezicht, ongewend als hij was aan dezen inspannenden arbeid. De chef keek tevreden naar hem en schudde van tijd tot tijd goedkeurend het hoofd.

Toen de haarden reeds luid brulden, als levende dieren, kwam Brain de trap af, die naar de stookruimte voerde. Op het eerste gezicht was het te zien, dat hij te lang in de tapperij had vertoefd, die hij met een bezoek was gaan vereeren. De chef keek hem strak aan, en nam hem terzijde.

Brand verloor hem niet uit het oog, en zag duidelijk, dat Brain een geduchte schrobbeering kreeg, die hij met gebukt hoofd, maar met een valschen blik in de oogen onderging.

Toen de reus eindelijk werd vrijgelaten, en naar Brand toekwam, om zijn plaats aan de vuren in te nemen, zeide hij zacht maar op dreigenden toon:

— Heb jij me dat koopje geleverd, jongeheer?

Brand keek den stoker vlak in het gelaat en antwoordde:

— Dat hadt je verdiend, maat — maar ik bezweer je, dat ik niets verklapt heb! Vraag het aan de kameraden!

— Zoo! Dan is het goed! Want ik weet niet of je er wel eens van gehoord hebt — maar Brain houdt niet van verklikkers, weet je, en wie hij tot vijand heeft, die is in den aap geloogd! Kijk me dat handje maar even aan!

En Brain hield Brand zijn reusachtigen klauw onder den neus, een hand die inderdaad meer geleek op den poot van een beer, dan op een menschelijk lichaamsdeel!

De arbeid ging intusschen geregeld door.

De vuren loeiden als een vulkaan in werking en tegen elf uur in den avond was de ontwikkelde hitte voldoende om het water in de ontelbare pijpen van de reusachtige waterketels te doen koken.

Langzamerhand rees de manometer in het kleine vertrekje van den chef-machinist, dat naast de stookruimte was gelegen. De stoom begon sissend door de veiligheidsklep te ontwijken. De machinisten waren allen op hun post bij de monsterachtig groote machine, en keken voor het laatst de verschillende deelen nog eens na.

Om elf uur precies werden de zes stokers, die de vuren hadden aangemaakt, afgelost door de vier anderen, die voldoende waren om de vuren aan den gang te houden tot het schip de haven zou verlaten.

De chef-machinist kwam op Brand toe, toen deze de ijzeren trap naar zijn logies wilde opgaan.

— Hoor eens hier, Wilson, zeide hij, ik ben tevreden over je.

— Dat doet mij genoeg, chef, antwoordde Brand verheugd.

— Je bent echter nog nieuweling op een groot schip is het niet?

— Dat is zoo, chef, ik heb nog nooit op een groot schip gevaren.

— Dan wil ik je maar even waarschuwen, dat het aan het stokerspersoneel streng verboden is, zich in hun vrijen tijd op de groote dekken op te houden! Je moogt echter wel op het voordek komen, waar ook de tusschen-deks-passagiers kunnen wandelen! Lees trouwens het reglement maar eens, dat in je logies hangt — er staan zware boeten op overtreding van de reglementen, denk er om!

— Ik zal het onthouden, chef, zeide Brand beleefd, ofschoon hij minstens even goed als de machinist wist, wat de regel op een groot schip is.

Hij liep vlug de trap op, en trad het stokers-logies binnen, waar zijn kameraden hem reeds voor waren gegaan. Daar verwisselde hij zijn smerig geworden werkpak tegen een frisch, tot niet geringe verbazing van zijn makkers, die zulk een zindelijkheid niet gewend waren.

Vervolgens ging hij eens op onderzoek uit. Hij liep de trap naar het voordek op, en zag van daar, dat reeds eenige reizigers zich aan boord begaven, die blijkbaar den nacht op het schip wilden doorbrengen.

De aanlegpier was schel verlicht door een aantal elektrische bollen en Brand kon duidelijk alles waarnemen, wat daar voorviel.

Plotseling kreeg hij het gevoel alsof iemand op den steiger scherp en onafgebroken naar hem keek. Hij wendde het hoofd langzaam om, en zag vlak bij de loopplank een rijzig man staan, die hij uit duizenden zou hebben herkend.

Het was Raffles!

Zijn vriend rookte kalm een sigaret, en niets verried in zijn houding dat hij Brand had opgemerkt. Maar Brand vergiste zich daarin geen oogenblik. Hij kon ternauwernood een gebaar van vreugde onderdrukken, toen hij Raffles zoo dicht bij zich zag.

— De „Zeearend” moet geloopt hebben als de baarlijke duivel, mompelde hij in zichzelf. Het is verbazend, dat Raffles reeds nu hier is! Hij zal waarschijnlijk den geheelen nacht heb-

ben doorgevaren, anders was het absoluut onmogelijk!

De man op de pier wierp Brand nog een snellen blik toe, en verwijderde zich toen langzaam, als iemand die maar eens een kijkje is komen nemen, om den tijd te verdrijven.

Brand keek hem na, zoo lang als hij hem kon zien, en begon toen de omgeving eens op te nemen.

Hij bevond zich nu op het voorschip, te midden van een stapel kettingen, een aantal windassen en hoopen touw, kisten, vaten en andere voorwerpen, die in het ruim geen plaats hadden kunnen vinden.

In het midden bevond zich het groote luik van een der ruimen, daarachter de koekoek van het vooronder.

Meer naar voren verhief zich de groote laadmast, die gediend had om de zware lasten aan boord te hijschen.

Een paar landverhuizers keken zwijgend en met doffe oogen naar het drukke bewegen op de kade; zij namen blijkbaar in gedachten afscheid van het land, dat zij, wie weet voor hoelang, gingen verlaten, om in den vreemde hun geluk te beproeven.

Brand wendde zich om en wierp een blik op de ruime haven die zich voor zijn oogen uitbreidde. Hoewel het zeer donker was, kon hij toch verscheidene schepen onderscheiden, die aan de verlichte pieren voor anker lagen.

Eensklaps voer een lichte schok door zijn lichaam.

Hij had, niet ver af, de groote motorboot van zijn vriend ontdekt, die zachtjes op haar anker reed, naast een machtige Transatlantische stoomboot, waarnaast zij geheel in het niet zonk.

— Raffles is op post, mompelde Brand. Alles hangt nu maar van mij af!

Nogmaals keerde hij zich om en tuurde naar de brug van de „Columbia.”

De kapitein wandelde langzaam met een anderen scheepsofficier, blijkbaar de eerste stuurman, op en neer. Brand kon van zijn standplaats slechts hun bovenlijven onderscheiden.

Terzijde van de brug, daar, waar de groote wandeldekken begonnen, zag Brand eenige passagiers, die een gesprek voerden en welbehagelijk hun sigaret rookten, genietend van den wonderschoonen avond.

Langzamerhand werd het geheele schip helder verlicht.

Er kwamen sjouwers aan boord, die nog eenige zware kisten aan boord heschen.

Toen werd het stil.

Het sloeg twaalf uur op een naburigen kerktoren

Brand wierp nog een laatsten blik op de „Zeearend” en ging toen weder naar beneden,

om eenige uren welverdiende rust te nemen, die hem toekwamen na den inspinnenden en ongewonden arbeid.

Toen hij zijn logies weder betrad, vond hij daar zijn vijf makkers reeds in diepe rust verzonken.

Hij ontkleedde zich snel en wierp zich in zijn kooi, teneinde kracht te garen voor de dingen die komen moesten. Om zes uur den volgenden morgen zou hij zijn dienst weder moeten hervatten.

Brand viel spoedig in slaap en werd niet wakker voor een der stokers hem krachtig had geschud.

— Sta op, maat! riep de man. Het is tijd!

Brand wreef zich de oogen uit en had aanvankelijk eenige moeite om zich te herinneren, waar hij zich bevond en waarom hij zich daar bevond.

Toen sprong hij haastig uit zijn kooi, waschte zich in een teil, die voor dat doel was klaargezet en nam plaats aan de ruwhouten tafel, waar een kom koffie en een homp brood bij wijze van ontbijt hem wachtten.

Daarna begaf hij zich naar de stookruimte, ten einde zijn zwaren arbeid weder op te vatten.

Bij het voorbijgaan van een openstaande patrijspoort kon Brand duidelijk waarnemen, dat het geraas en de drukte op de pier sedert den vorigen avond nog zeer waren toegenomen.

Kruiers en sjouwers liepen haastig heen en weer, en de reizigers, die zich thans aan boord begaven, hadden de grootste moeite zich een weg door het werkvolk te banen, dat de laatste bagage, levensmiddelen, kisten en koffers aan boord van de „Columbia” sjouwde.

Over anderhalf uur zou het schip vertrekken.

Brand wierp nog een snellen blik op de kade en meende daar den jongen inspecteur van Scotland Yard, Sullivan, te ontwaren, die met eenige detectives scherp alle reizigers opnam, die de loopplank opliepen.

En daarop snelde hij naar beneden, waar de andere stokers van zijn ploeg zich reeds bevonden.

Het was er reeds ondragelijk warm, maar een zijner makkers deelde hem mede, dat tijdens de vaart de hitte wel eenigszins afnam, daar de ventilatoren wat frische lucht in dit ijzeren, onderaarsche hol bliezen.

De machinisten waren ijverig in de weer bij de vuren en de machtige machine. Zij keken de ontzaglijke drijfstangen nog eens na, smeerden de aslagers, vergewisten zich, dat de oliepoten goed gevuld waren en dreven de stokers onophoudelijk tot meerderen spoed aan.

De vijf vuren brandden alle vervaarlijk en de monden der stookhaarden geleken op vulkaankraters, waarin men onmogelijk ongestraft kon blikken.

Zoo naderde het tijdstip van vertrek.

Men had alle personen, die niets aan boord te maken hadden, bloedverwanten van reizigers, die nog een laatste afscheid van de hunnen kwamen nemen, van het schip verwijderd.

De trossen werden losgelegd.

De stoomfluit slaakte een loeienden kreet.

Langzaam begonnen de geweldige zuigerstanden te dalen en te rijzen, een onmerkbare trilling scheen het gansche schip te doen sidderen.

En toen zette dat eentonig, zacht gonzend geluid in, dat niet zou ophouden voor het schip de haven van bestemming zou hebben bereikt.

De „Columbia” had de haven verlaten.

Brand werkte vier uur en werd toen afgelost door de tweede ploeg.

Hij begaf zich dadelijk naar het voordek, na schoone kleederen te hebben aangetrokken.

De „Columbia” had juist het Kanaal verlaten en de kust van Engeland begon reeds te verdwijnen voor de oogen der talrijke landverhuizers, die over de verschansing geleund stonden en met droeven blik naar het land staarden, dat thans aan den horizon verdween — en dat zij misschien nimmer zouden terug zien.

Brand slenterde eenigen tijd rond en daar hij een zeer scherp opmerker was, viel hem al spoedig een zonderling voorwerp op de voorplecht van het schip in het oog, dat met een groot stuk zeildoek was bedekt, hetwelk echter niet voldoende was, om voor een man als Brand zijn aard te verbergen — het was een klein snelvuurkanon!

— Dat is zeker een uitvinding van mijn vriend Sullivan, mompelde Brand in zichzelf. Men moet wel blind zijn om niet te zien dat die sinjeur, die daar zoogenaamd onverschillig vlak bij het kanon over de verschansing leunt, een kanonnier van de Britsche Marine is, vermoed als een doodonschuldig tusschendeckspassagier! De kerel riekt op een mijl afstands naar zijn twaalfponder! Het schijnt, beste Charles, dat je taak niet bepaald vergemakkelijkt wordt! Enfin, voordat dit gevaarlijke instrumentje op ons begint te vuren, hopen wij een goed eind uit den weg te zijn!

Hij liep verder en wierp een blik op de groote wandeldekken, waar het op dit oogenblik reeds zeer druk was.

— Aha! zeide hij tot zichzelf. Daar aan dien mast bevindt zich de antenne van de draadlooze telegrafie en als ik mij niet vergis, dan zie ik daarginds, naast de hut van den kapitein of den eersten officier, het vertrekje van den marconigraaf. Laat ik de plek goed onthouden, want de helft van mijn succes schuilt in een goede kennis van de plaatselijke omstandigheden!

Plotseling staakte hij zijn wandeling en keek aandachtig naar de brug.

— Ei, ei! mompelde hij. Onze vriend Sullivan brengt een bezoek aan den kapitein en schijnt het tamelijk druk met hem te hebben! Ik zou wel eens willen weten, waar zij het over hebben, maar dat gaat helaas niet! Ziezoo, en laat ik nu eens trachten, iets meer te vernemen omtrent de plaats, waar de goudkisten verborgen zijn! Als ik dat niet nauwkeurig weet, kunnen wij ons plan wel laten varen!

Brand verliet het voordek en begaf zich allereerst naar het stokerslogies, waar zich op dit oogenblik niemand bevond, daar al degenen, die vrij van dienst waren, zich hadden gehaast wat frissche lucht te scheppen en te genieten van de heerlijke zeelucht en de zonnewarmte op het voordek.

Brand sloot de deur en haalde snel een rond, plat voorwerp uit zijn binnenzak, dat hij aandachtig bekeek.

Het was een soort zak van dik gutta percha, omgeven door een lederen omhulsel, in den trant van een voetbal. Er bevond zich een mondstuk aan, voorzien van een kraantje.

Uit een anderen zak haalde Brand met groote voorzichtigheid een flacon, door mandewerk omgeven, teneinde haar tegen schokken te beschermen, en mompelde zachtjes voor zich heen:

— Een zeker poeder dat ik mij bij heb in deze flesch uitgestort, en er zal zich een gas ontwikkelen, dat ik in dezen gummi zal zak opvangen, en dat op eenige detectives van mijn kennis een uitwerking zal hebben, die hun nog lang na dezen zal heugen! De vraag is maar, waar zich mijn goede vrienden ophouden! Maar als ik dat wist, dan wist ik immers tevens, waar het goud wordt bewaard!

Brand borg den zak en de gevaarlijke flesch weder zorgvuldig onder zijn kleederen, en wilde het logies verlaten.

Maar nauwelijks had hij de deur geopend, of het geluid van stemmen deed hem snel het hoofd weder terug trekken en de deur op een kier open houden.

Hij had de stem van den chef-machinist gehoord, maar de andere wist hij niet thuis te brengen.

— Mag ik vragen wat je hier doet, man? hoorde hij den chef op verwonderenden toon vragen, om er aan toe te voegen:

— Ik ken je gezicht niet!

— Ik zal u spoedig gerust stellen, sir, antwoordde de andere stem. Hier hebt gij mijn legitimatie-bewijs, als detective.

Even heerschte er zwijgen. Toen hernam de chefmachinist:

— Dat bewijs is in orde! Maar wat drommel, waarom hebben wij detectives aan boord noodig? Achtervolgt gij soms een of anderen misdadiger?

— Sst! Spreek wat zachter, chef! Men hoeft niet te weten, dat er zich politie-beambten aan boord van het schip bevinden! Hoe minder aanzien er gebaard wordt, hoe beter!

— Maar gij zult het mij, als chef-machinist, toch wel willen zeggen, wat er aan de hand is? zeide de machinist op zachten toon. Ik geef u mijn woord van eer, dat ik er met niemand een woord over zal spreken!

— Nu, ik weet niet, of ik niet buiten mijn boekje ga, maar ik kan niet inzien, waarom ik het u niet zou mogen toevertrouwen, dat gij in zekeren zin mede verantwoordelijk zijt voor de goede bezorging....

— Maar waarvan dan toch? riep de chef ongeduldig uit.

— Van de tien millioen pond sterling aan goud, die in een der ruimen van de „Columbia” zijn opgeborgen! antwoordde de detectieve zoo zacht, dat Brand zijn woorden meer raadde dan verstond.

De chef-machinist uitte een kreet van verbazing.

— En dat ontzaglijke bedrag moet gij nu bewaken?

— Juist!

— Alleen?

— Wel neen! Wij zijn met ons tienen, zonder inspecteur Sullivan te rekenen, dien gij wel zult kennen!

— Dat zou ik meenen! Dus hij bevindt zich ook hier aan boord?

— Zeker! Hij spreekt op het oogenblik met den eersten officier.

— En gij?

— Ik was op weg naar het ruim, waar het goud zich onder uitstekende bewaking bevindt, en gij moet mij niet euvel duiden, dat ik u thans verlaat, want men wacht beneden op mij!

— Ik zal u niet terughouden!

De twee mannen gingen ieder huns weegs.

Brand schoot als de wind zijn sandalen met van touw vervaardigde zolen aan, die hij in de stookruimte droeg en ging den detective achterna.

Hij kon hem juist achter een hoek in de smalle gang zien verdwijnen, en sloop hem onhoorbaar na.

De detective, die zeker niet het minste gevaar vermoedde, liep snel door de geheel verlaten gangen van het schip, daalde eenige trappen af, en bereikte ten slotte een lange, slechts spaarzaam verlichte gang, die zich blijkbaar over de gansche lengte van het schip uitstreckte, en waarop aan weerszijden smalle dwarsgangen benevens een aantal deuren uitkwamen.

Soms verloor Brand den detective uit het oog, maar dan liet hij zich door de zware voetstappen van den politie-man leiden, die hol door de ruimte klonken.

Plotseling stond de detective stil.

Hij scheen eenig gerucht te hebben gehoord. Argwanend keek hij in het rond.

Toen keerde hij, op zijn teenen loopend, op zijn schreden terug.

Maar het geoeffende gehoor van zijn achtervolger had hem hooren aankomen.

Brand stond achter een dikken houten pilaar, juist aan den voet van de trap, die hij achter den detective was afgedaald.

Vlug als een haas, beseffend dat alles verloren zou zijn, als men hem thans te zien kreeg en zou herkennen, snelde Brand de trap weer op.

Maar nu wist de detective zeker dat hij iets verdachts gehoord had.

Op zijn beurt vloog hij de trap op.

Op het eerste portaal zag hij een flauw verlichte gedaante vliegensvlug naar de tweede trap snellen.

— Vervloekt! schreeuwde hij. Ik ben nagegaan! Wat moet dat beteekenen. Sta stil, man, of bij God! ik schiet!

Maar wel verre van stil te staan, vloog Brand met ongelooflijke vlugheid de trappen op, en spoedig hoorde hij de hijgende ademhaling van den politie-beambte niet meer achter zich.

Hij snelde het stokerslogies binnen, dat nog altijd verlaten was, en verwisselde vlug zijn sandalen, die hij verborg, tegen zijn gewone, zware laarzen.

Juist was hij daarmee gereed, of hij hoorde den detective, blazend en hijgend als een stoom-machine de gang insnellen, waaraan het logie gelegen was. Hij greep een boek, en wierp zich op de kooi die zich vlak tegenover de geopende deur bevond.

De detective stond proestend voor de deur stil.

Brand keek verbaasd van zijn lectuur op.

— Wel, man — wat is er aan de hand? vroeg hij onnoozel. Waarom blaas je als een nijlpaard, dat te lang tango gedanst heeft?

— Heb je — heb je ook iemand voorbij je deur zien passeeren? stotterde de politie-beambte. Een man die op pantoffels liep?

— Ja zeker, heb ik dat! antwoordde Brand voor de vuist weg. Ik dacht dat we aan den grond zaten en wilde al naar mijn reddinggordel grijpen — zoo hard holde die sinjeur voorbij!

— En heb je hem niet herkend? vroeg de detective gretig.

— Herkend? herhaalde Brand spottend. Ik zou even gemakkelijk een voorbijsnellenden kogel herkend hebben! De man leek wel vleugels aan zijn voeten te hebben, en hij keek zelfs niet om, toen ik hem aanriep, om naar de reden van zijn haast te vragen!

— Welken kant ging hij op?

— Ik zou zeggen, naar het voordek, maar het kan even goed naar de stookruimte geweest

zijn, antwoordde Brand onverschillig. Waar dient die holpartij voor, als ik vragen mag?

— O, niets van belang, antwoordde de detective, terwijl hij zich van spijt en woede op de lippen beet. Ik dank je voor je inlichtingen!

En weg was de schatbewaarder!

— Dat was op het nippertje, zeide Brand wijsgeerig, zoodra de detective verdwenen was.

Ik weet niet of ik er wel goed aan gedaan heb, dien man achterna te gaan, want nu zijn wantrouwen is opgewekt, zal zijn waakzaamheid en die zijner kornuiten natuurlijk nog toenemen! Maar ik weet nu tenminste de verdieping al, waar het goud bewaard wordt! Dat is al iets gewonnen! Ik geloof, dat Raffles tevreden over mij zou zijn!

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK V.

HET GOUD VAN DE ONTARIO BANK.

Eenige uren later hervatte Brand zijn zwaren arbeid voor de vuren.

Toen hij weder werd afgelost en het voordek betrad, was de duisternis reeds geruimen tijd gevallen.

Brand leunde over de verschansing en keek over de donkere watervlakte.

— Dit de eerste dag! zeide hij tot zich zelf. En daarginds, onzichtbaar voor mijn blik, dobberde de „Zeearend” en nu gaat Raffles zeker bij zich zelf na, wat ik al heb verricht! Is het veel, is het goed, wat ik tot dusverre gedaan heb? Nu, ik mag zeggen, dat ik deed, wat ik kon doen! Dat die kerel op het laatste oogenblik achterdocht heeft gekregen, is zeker onaangenaam genoeg, maar het is, alles welbeschouwd, mijn schuld niet! Maar nu zal ik vannacht toch eens verder zien! Ik moet bepaald eens een kijkje op het opperdek gaan nemen!

Nog een kwartier tuurde hij over de golven en keerde toen naar het logies terug, waar, zooals hij wel gedacht had, al zijn ploegkameraden reeds in diepe rust waren verzonken.

Zonder eenig gerucht verkleedde hij zich met weergalooze snelheid. Hij stak zich in een net

reispak, wreef zijn gelaat schoon, plakte zich een sierlijk snorretje aan en klemde een monocle in zijn oog.

Daarop wierp hij een blik in zijn handspiegeltje.

— Dat is voor 's nachts ruimschoots voldoende, mompelde hij. En nu het er maar op gewaagd!

Hij sloot met de grootste voorzichtigheid al zijn kleederen weder weg, opende de deur, en keek nauwlettend rond.

Alles was doodstil. Slechts het dof gestamp van de machine was hier hoorbaar.

Snel doorliep Brand de gang, klom de trap op, maar sloeg daarop den weg naar de groote dekken in, dien hij goed in zijn geheugen had geprent.

Hij kwam niemand op zijn weg tegen.

Na een laatste deur te hebben geopend, bevond hij zich vlak naast de brug, die zich als een donkere massa voor hem verhief. Hier en daar viel een schijnsel over het glad geboende dek, uitgestraald door de electriche bollen, in de dekkajuiten aangebracht.

Brand liep nu langzaam door, met de handen

op den rug, als iemand die nog wat van de heerlijke zoele nachtlucht wil genieten. Zoo kwam hij ten slotte voor een deur waarop het woord „Wireless” geschilderd stond.

— Aha — mompelde hij. Hier hebben wij dus het heiligdom van den marconigraaf! Laat ons hier maar eens de kat uit den boom kijken!

Hij vatte op eenigen afstand bij de verschan- sing post, maar zoo, dat hij de deur van de hut van den marconigraaf in het oog kon houden.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Om een uur in den nacht, toen alles op het schip stil was, en de meeste passagiers reeds ter ruste waren, klonken er snelle schreden uit de richting van het groote promenadedek.

Het was een jonge man in de uniform van marconigraaf, die zijn makker kwam aflossen.

Hij opende de deur van de hut en Brand hoorde in de nachtelijke stilte duidelijk het volgende korte gesprek.

— Niets nieuws, James?

— Niets. Ik heb een uur geleden een telegram voor Sullivan moeten afzenden, en een kwartier daarvoor een telegram van een schatrijken Yankee aan zijn echtgenote, om haar het belangrijke nieuws mede te deelen, dat de Croesus nog niet zeeziek was geweest! Je zult een gemakkelijken dienst hebben! De zee is zoo glad als een spiegel, en we zijn al de grootste drukte van het Kanaal uit.

— Nu, goeden nacht dan!

— Goeden nacht en tot morgenochtend!

De afgeloste marconigraaf verwijderde zich en de aflossende nam zijn plaats in. Het was zeer warm en de beambte liet de deur half open staan.

Brand had op zijn horloge gekeken.

— Een mooie tijd, mompelde hij. Ik zal zorgen, dat ik hier morgen en vooral overmorgen weder op mijn post ben!

Hij bleef nog even staan, genietend van het verrukkelijke weder en verliet toen het dek, zonder dat iemand notitie van hem had genomen.

Zonder gezien te worden bereikte hij weder het logies, waar zijn makkers nog altijd snurkten, dat de wanden er van dreunden.

Brand ontkleedde zich snel en wierp zich in zijn kooi om uit eenige uren slaap nieuwe krachten te putten voor de dingen die komen zouden.

Den volgenden morgen stond hij tegelijk met de andere stokers van zijn ploeg op, waartoe ook Brain behoorde. De reus scheen zeer slecht gemutst te zijn en Brand vroeg hem naar de reden van zijn boosheid.

— De chef heeft mij gisteren mijn flesch whiskey afgenomen, bromde hij woedend. Hoe moet ik nu aan mijn slokje komen? Als je me dat maar eens zeggen wilt! En waarom, denk je? Omdat ik tegen het verbod heel beneden

ben geweest.... ergens... nou ja, daar mag ik niet over praten! bromde hij. Daar was ik verdwaald, weet je, omdat ik niet precies meer wist, waar ik liep — dat kan de beste gebeuren! Als ik mijn slokje niet krijg, dan kan ik niet werken — en nou jij weer! En omdat ik niet wist wat ik deed, ben ik naar beneden afgedwaald... en daar heb ik wat gezien... nee, nee, jongeheer — dat vertel ik je niet!

Snel als de bliksem had Brand zijn plan gemaakt.

Hij had dadelijk begrepen, dat Brain hem van het grootste nut zou kunnen zijn, daar de dronkaard stellig in de buurt van het ruim, waar het goud werd bewaard, was doorgedrongen, en misschien juist bij de aflossing van de wacht tegenwoordig was geweest.

Zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken zeide hij:

— Ik vind het een schandaal, dat men jou je drank heeft afgenomen, en als een nieuwelings op deze boot bied ik je vanavond, als we zijn afgelost, een flinken slok aan.

— Voor niets? riep de stoker met schitterende oogen uit.

— Heelemaal voor niets!

— Top! Ik ben je man! riep Brain, terwijl hij zijn berenklaauw in de hand van zijn kameraad legde.

De dag verliep zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Toen de laatste aflossing had plaats gehad, nam Brand den reus onder den arm en bracht hem naar een afgelegen plek van het voorschip.

Daar zetten de twee mannen zich op een hoop oude zeilen neder, achter een stapel kisten, die hen aan ieders blik onttrokken.

Brand haalde een vierkante flesch whiskey uit zijn binnenzak, en hield haar Brain voor den neus.

Deze greep er dadelijk naar en nam een hartige teug.

— Dat is kras goedje, maat, zeide hij zacht. Maar beste waar, hoor!

Weer nam hij een teug en spoedig werd hij mededeelzaam, zoodat Brand het tijdstip gekomen achtte, den dronkaard eens uit te hooren omtrent zijn ervaringen van den vorigen dag.

Brain keek Brand eerst wantrouwend met zijn kleine, glurende oogen aan, maar het gelaat van den vrager stond zoo onschuldig, dat hij grinnikend hakkelde:

— Heb jij wel eens veel goud bij elkaar gezien?

— Ja, eens duizend dollar aan zuiver goud!

— Ha ha! Het mocht wat! Wat is duizend dollar? Ik heb er gisteren honderdduizenden en nog eens honderdduizenden gezien, maat!

— Och kom! kwam Brand op ongeloovigen toon. Dat is immers onmogelijk.

— Onmogelijk ? Dan moet je maar eens gaan kijken in het onderste ruim, numero 19, de vierde deur in de tweede dwarsgang als je de laatste trap afgaat ! Daar was ik gisteren, juist toen er vijf mannetjes aankwamen, die de deur ingingen ! Een was er bij, en die maakte de kisten die daar stonden een voor een openen keek, of alles nog wel op zijn plaats was. En dat was het, hoor, daar geef ik je mijn woord als stoker op — en het spreekwoord zegt, dat een stoker nooit liegt !

— Maar hoe kon je dat dan allemaal zien ? vroeg Brand, op een toon, alsof het antwoord hem eigenlijk niet veel kon schelen, opdat de stoker geen achterdocht zou opvatten.

— Wel maat, ik stond vlak bij de deur ! Ze verwachtten me daar natuurlijk niet, want het is immers aan de stokers streng verboden, zich op het schip op andere plaatsen op te houden, dan die hun zijn aangewezen ! Maar toen kwamen die mannen weer terug, begrijp je, en toen zagen ze me staan met mijn dronken kop — want de waarheid boven alles — ik had hem leelijk om, kameraad ! Ze vroegen wat ik daar moest, maar ik kon geen antwoord geven, want ik wist het immers zelf niet ! Maar toen zei een van die kerels : „Laat hem maar lopen,

chef, de kerel is stomdronken !” Nu, daar mankeerde een boel aan, weet je, want ik wist me later alles precies te herinneren en dat doe je niet, als je stomdronken bent, is het niet zoo ?

— Natuurlijk, zeide Brand haastig. Dat spreekt van zelf.

— Ze dachten dat ik niets gezien had, maar hun baas heeft het toch tegen den chef-machinist overgebriëfd, en die nam me toen mijn fleschje af ! Is het geen schande ?

En Brain barstte, als een echte dronkaard in een vloed van krokodillentranen uit.

Brand wist nu genoeg. Hij stond op, en hielp ook den stoker overeind, die zonder zijn hulp zeker tot den volgenden morgen zou zijn blijven zitten en dan een zware straf zou hebben opgelopen. Door Brand geleid en ondersteund, scharrelde Brain weder naar zijn kooi terug, en was eenige oogenblikken later in diepen slaap verzonken.

— De tweede dag ! mompelde Brand in zichzelf, toen hij zich gereed maakte, om op zijn beurt in de kooi te stappen. En ik mag zeggen, dat hij niet vruchteloos voorbij is gegaan ! Ik weet nu, waar het goud van de Ontario Bank zich aan boord van de „Columbia” bevindt !

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
 Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
 Windsor en Constance Talmadge.
 Andere volgen.

HOOFDSTUK VI.

DE NACHT VAN DEN DERDEN DAG.

Toen Brain den volgenden morgen wakker werd, wierp hij een argwanenden blik op Brand, die bezig was, zich in de teil te wasschen.

De twee mannen waren alleen in het logies.

— Ik geloof, dat ik gisteravond boven mijn bier was, maat! zoo wendde Brain zich tot Brand, terwijl hij een doordringenden blik op hem wierp.

— Wel een beetje! antwoordde deze lachend, daar hij het beter achtte den stoker niet te bedriegen.

— Heb jij me te drinken gegeven?

— Je was wel zoo vriendelijk, een paar slokken uit mijn vierkante flesch van me aan te nemen!

— Zoo! Hm! En waar gebeurde dat?

— We hebben op de voorplecht gezeten, als ik het me wel herinner, want om je de waarheid te zeggen, weet ik er zelf niet veel meer van, daar de whiskey in mijn flesch heel kras is!

— Zoo! Hm! En... je weet dus ook niet, of ik... wartaal gesproken heb?

— Wartaal? herhaalde Brand met het onschuldigste gezicht van de wereld.

— Ja, als ik dronken ben, dan zeg ik wel eens dingen... die ik maar liever voor mij had moeten houden, weet je? Dingen die... kort en goed, die geen ander behoeft te weten!

— Ik kan er me niets van herinneren, hernam Brand. Je hebt verteld van je thuis en van de kameraden — maar dat is alles. Tenminste... ik ben me niet bewust, dat je nog ergens anders over gepraat hebt, maar ik herhaal, dat ik het wel mis kan hebben, omdat ik er zelf niet veel meer van weet!

— Zoo! Hm! kwam de stoker voor de derde maal. Dan zal ik het er maar voor houden, dat ik gedroomd heb, maar ik had er een eed op willen doen, dat ik over zaakjes gepraat had... nu, we praten er verder niet over. Ik heb je maar een ding te zeggen, en dat is, dat ik een kwade kerel ben, als ik zie dat ik voor den gek word gehouden! Onthoudt dat, wat ik je verzoeken mag!

De stoker wierp nog een laatsten dreigenden blik op zijn jongen makker en verliet het logies, terwijl Brand bij zich zelf bedacht, dat het beter was, dezen kwaadaardigen reus tot vriend dan tot vijand te hebben!

Weer vervulde hij, vier uren aaneen, zijn zware taak voor de loeiende vuren in de smoorheete stookruimte, het bovenlijf ontbloot, het gelaat druipend van zweet.

Weer genoot hij eenige uren rust en weer toog

hij naar de hel daar beneden in het machtige schip, naar de gloeiende hitte voor de brullende ovens.

Toen hij voor de tweede maal het logies betrad was het elf uur.

— De derde avond! mompelde Brand. De tijd om te handelen is aangebroken! Nu gaat het er op of er onder!

Hij vergewiste zich, of alle voorwerpen, die hij noodig zou hebben, op hun plaats zaten, en wierp toen een blik op de kooien, waar alle leden van zijn ploeg reeds sliepen, dood van vermoeidheid.

Eensklaps scheen het hem toe, alsof een der mannen van uit de duisternis strak naar hem keek. Hij meende het gloeien van twee oogen als het ware op zijn huid te voelen...

Dadelijk had hij begrepen... Brain had achterdocht gekregen, en hield hem in het oog! Hij zag echter in, dat hij zich aan de waakzaamheid van dezen lastigen getuige tot iederen prijs moest onttrekken!

Zonder zich om te wenden, bracht hij langzaam de hand onder zijn werkbuis, en haalde er een kleinen zak van zeildoek uit, die zorgvuldig was dichtgebonden. Hij trok de schuif van dezen zak open, en greep een eenige malen opgevouwen doek, het hoofd zoo ver mogelijk achterover houdend.

Toen wendde hij zich snel als de bliksem om, was met twee stappen bij de kooi van den stoker en duwde hem den natten doek op mond en neus.

Brain wilde zich verweren, schreeuwen, zijn aanvaller bij de keel grijpen, maar hij had er de gelegenheid niet toe. Binnen enkele seconden hield hij op met schoppen en armzwaaien, en lag doodstil in de kooi, met geopenden mond en gesloten oogen.

— Een uitmuntend middel, zeide Brand tevreden, terwijl hij den gevaarlijken doek wederom op zijn plaats borg. Daaraan heeft mijn waarde vriend voor zes uren genoeg... en dan hoop ik op eenige mijlen afstand van de „Columbia" te zijn!

Snel verkleedde hij zich in het reizigers-costuum, dat hij reeds eenmaal gedragen had, stak zijn revolvers bij zich, keek den geheimzinnigen gummi-zak nog eens na, onderzocht of hij den koker met bedwelmende sigaretten bij zich had, voorzag zich van doeken, touw en eenige stalen boeien, trok een paar gummi overschoenen over zijn laarzen aan, verliet het logies en begon vastberaden de trappen af te dalen.

Het was toen kwart voor twaalf.

Toen hij langs een der patrijspoorten kwam, meende hij aan bakboord op zee een flauw schijnsel waar te nemen, dat gelijk met het schip zich verplaatste.

— Zou dat de „Zeearend” zijn? zoo vroeg hij zich zelf met kloppend hart af. Het is zeer wel mogelijk, want de motorboot loopt heel wat knoopen harder dan de „Columbia!”

Hij keek nog even vol verlangen naar het zonderling schijnsel en liep toen snel verder.

Onhoorbaar sloop hij de trappen af. Als hij schreden meende te hooren, ging hij snel een of andere deur binnen en wachtte tot het geluid was weggestorven. Zoo bereikte hij ongezien de onderste gang, waar hij den eersten dag was doorgedrongen, en toen zoo ongelukkig verrast was.

Plotseling stond hij stil en greep zich naar het hoofd! Het flitste door zijn hersens, dat al zijn moeite wel eens te vergeefs kon zijn! Als het ruim zich eens onder den waterspiegel bevond! Als er dus eens geen patrijspoort was aangebracht!

Maar daarop bedacht hij, dat de bewakers toch lucht moesten hebben en hij haalde verlicht adem. Waarschijnlijk was dit niet de laatste gang en bevond hij zich nog steeds boven den waterspiegel. Hij stond stil en luisterde aandachtig. Eensklaps sprong hij vlug als een haas in een zijgang! Zijn scherp oor had gerucht vernomen! Er naderden voetstappen die van de bovenste gangen dichterbij kwamen!

— Als dat de aflossing was, zou ik het treffen! mompelde Brand, zich zoo ver mogelijk in de dichte duisternis van de gang terugtrekkend.

Er kwamen vier mannen de trap af. Een hunner droeg een elektrische lantaarn, die een tamelijk helder licht verspreidde.

Nu hadden zij de onderste trede bereikt.

— Licht eens rond, Buxton, beval een brommende stem!

Brand voelde zijn bloed verstijven!

Als men hem ontdekte!

De man met de lantaren kwam steeds nabij. Reeds meende Brand dat hij verloren was, toen de detective terugkeerde, en zacht zeide:

— Niets te zien, chef!

— Vooruit dan maar!

De vier mannen gingen verder. Zij sloegen een dwarsgang in, en even later klonk het geluid van een zware deur, die op haar hengsels draait.

Toen werd het stil. Maar kort daarop naderde wederom het geluid van schreden. Het was de afgeloste ploeg bewakers!

Zonder zich op te houden liepen de vier mannen door, en begonnen de trap te beklimmen,

Spoedig was het geluid van hun schreden geheel weggestorven.

Brand wachtte nog tien minuten en verliet toen zijn schuilplaats en ging de tweede dwarsgang binnen en bleef voor de vierde deur stilstaan.

Het nummer 19 was er met groote, zwarte letters op geschilderd.

Brand stond hier voor de deur, die tien miljoen dollar aan goud van hem scheidde! Hij bukte zich en trachtte door de onderste reet van de deur te kijken. Er was niets te zien. Toen probeerde hij het terzijde, boven de scharnieren en boven het slot. Maar de deur sloot zoo goed, dat niet het minste lichtschijnsel er door heen drong. Toen haalde Brand vastberaden zijn kleine tasch met gereedschap te voorschijn en begon een gat in het paneel van de deur te boren, op ongeveer een decimeter boven den vloer, zoodat de kans dat de detectives de boorpunt zouden zien, al zeer gering was. Spoedig had hij, zonder eenig gerucht te maken, een gat van een halven duim doorsnede in het hout geboord.

Een weinig hooger boorde hij een tweede gat, waardoor hij zou kunnen waarnemen wat er in het vertrek voorviel.

Daarop haalde hij den gummi-zak te voorschijn, benevens de flesch met den geheimzinnigen inhoud, en een klein papieren zakje. Hij opende de flesch voorzichtig, stortte den inhoud van het zakje, een fijn, zwart poeder in de flesch, en bevestigde dadelijk de korte slang van den zak aan een soort uitlaat boven aan de flesch. Langzaam begon de zak op te zwellen, en Brand volgde met groote aandacht de vorderingen van het proces.

Toen de zak een bolronde gedaante had gekregen, en de grootte van een electrischen ballon sloot Brand vlug de kraan, nam den zak van den uitlaat en stak het slangetje door het onderste gat in de deur. Weer opende hij een kraantje en bracht toen zijn oog voor het bovenste gat na eerst een gazen masker voor zijn mond te hebben bevestigd. Tot zijn vreugde zag hij dadelijk dat het vertrek een patrijspoort bezat, die op dit oogenblik gesloten was, een gelukkige omstandigheid, daar anders het gas zijn uitwerking niet zoo spoedig en afdoende zou doen gelden.

Hij kon vier mannen in het schijnsel van de lantaarn op eenige kisten zien zetten, welker aard hij onmiddellijk begreep. Zij hadden een andere kist tusschen hen in geschoven en waren druk in het kaartspelen verdiept.

Plotseling bracht een hunner snel de hand aan het hoofd, en keek verwilderd om zich heen. De kaarten vielen hem uit de hand en hij zakte als een baal meel van zijn zitplaats op den grond.

De man die naast hem had gezeten, boog zich

over hem heen en wilde hem optillen, maar nu kwam hij zoo dicht boven den grond, waar het gas het dichtst was, dat hij dadelijk als een blok neerviel, half op zijn makker.

De derde detective viel op zijn beurt bewusteloos neder.

De vierde echter had de kracht om op te staan, en naar de patrijspoort te wankelen. Maar voor hij haar bereikt had, rukte Brand de deur open, wierp haar, na te zijn binnengetreden weder in het slot, en hield den detective zijn revolver onder den neus. De man wilde naar zijn eigen wapen grijpen, maar hij had er de kracht niet meer toe, en langzaam zakte hij ineen.

Brand ging dadelijk de flesch en den zak met het bedwelmende gas binnenhalen en wierp de patrijspoort wijd open, opdat het gas zou kunnen wegtrekken. Daarop bond en knevelde hij achtereenvolgens de vier detectives met groote zorgvuldigheid, wierp zak en flesch overboord, en verliet het vertrek, waarvan hij de deur goed achter zich sloot.

Hij wachtte even tot alles veilig was en begon toen den terugweg te aanvaarden. Zonder iemand te ontmoeten bereikte hij het stokers-logies.

Brain lag nog steeds bewusteloos in zijn kooi. Snel plakte Brand zijn zwart snorretje weder aan, zette een andere pruik op, nam zijn monocle ter hand en sloeg den weg naar de hut van den marconigraaf in. Spoedig had hij het dek bereikt.

Hij keek op zijn horloge. Het was kwart over eenen.

Even voorbij de hut, waarvan de deur weder openstond, wegens de ondraaglijke hitte, die den ganschen dag geheerscht had en nu nog niet geheel was verdwenen, vatte Brand post, en stak een zijner fijnste sigaretten op.

De marconigraaf zat in zijn hemdsmouwen half dommelend voor het toestel, dat mat glinsterde onder het licht van eenige gloeipeertjes.

Het wandeldek was geheel verlaten. Van zijn plaats kon Brand een goed gedeelte van de brug zien, waar de donkere figuur van den officier van dienst scherp tegen den lichten horizon afstak.

Brand wierp een blik over de golven, en weer scheen het hem, alsof hij in de verte, nauwelijks zichtbaar, een flauw schijnsel over het water zag glanzen.

Hij begreep, dat het oogenblik om te handelen gekomen was.

Hij slenterde langzaam naar de hut van den marconigraaf, en merkte beleefd op:

— Gij moet het daar verbazend warm hebben, mijnheer!

— Inderdaad! Het is hier om te stikken!

Dat is ook geen wonder, want den geheelen dag schijnt de zon op mijn kamertje.

— Er gaat op het oogenblik zeker niet veel om?

— In het geheel niets! Zooals gij zelf wel ziet is de zee zoo glad als olie en de hemel is helder. Alle passagiers slapen, en er valt dus niets te bekennen.

— Dan zullen er wel uren zijn, waarin gij u vreeselijk verveelt!

— O ja, vooral des nachts. Het is een opluchting als men eenige woorden met een passagier kan wisselen, ofschoon het eigenlijk verboden is. Ik mag dan ook mijn hut volstrekt niet verlaten en moet steeds het toestel in het oog houden.

Onder het spreken had hij een tabaksbuidel uit zijn zak gehaald en wilde een pijp stoppen.

— Wilt gij niet liever een sigaret rooken? vroeg Brand vriendelijk, ik heb hier een zeer goed merk.

De marconigraaf snoof als een kenner de lucht van de sigaret op, die Brand rookte en zeide toen:

— Eigenlijk is dat ook al verboden, maar men kan mij hier toch niet zien van de brug af.

Brand hield den marconigraaf zijn geopenden sigarettenkoker voor.

Deze nam er een uit en stak haar op.

Brand wendde geen oog van hem af.

De marconigraaf deed eenige trekken en keek toen den vreemdeling verschrikt aan.

— Wat hebt gij mij daar gegeven, mijnheer, riep hij uit. Ik gevoel mij plotseling zoo onwel, als toen ik voor het eerst op zee kwam. . . alles draait met mij rond. . . Wat hebt gij voor?

Hij wankelde eenige schreden vooruit en wilde Brand bij de borst grijpen, maar hij moest zich aan den deurpost vasthouden om niet te vallen.

— Gij hebt mij vergiftigd met uw vervloekte sigaret.

De marconigraaf opende den mond ten einde om hulp te roepen, maar zijn stem stierf in een zwak gerochel weg.

Zijn hand gleeed van den deurpost en hij zou achterover op den vloer van zijn hut zijn geslagen, als Brand niet was toegesneld en hem in zijn armen had opgevangen.

— Ook een prachtige uitvinding, mompelde hij. Twee trekken slechts en onze man is zoo stijf als een hout en kan zich de eerste uren niet bewegen! Nu vlug aan het werk!

Hij sleepte den marconigraaf in een hoek, deed de deur op slot en zette zich voor het toestel.

Blauw knetterde de vonk van den afzender. Slechts twee woorden seinde hij, maar zij waren ruimschoots voldoende — zij luiden:

— All right!

Daarop trad hij snel naar buiten, sloot de deur weder en boog zich over de verschansing.

Hij kwam juist vroeg genoeg om te zien, dat het zonderlinge licht aan den gezichtseinder plotseling uitdoofde.

Raffles had blijkbaar het sein opgevangen en kwam nu met gedoofde lichten op het schip toe.

Zoo snel hij kon begaf Brand zich weder naar het ruim, waar zich het goud bevond.

De vier detectives lagen nog juist zoo, als hij hen verlaten had.

Geen hunner was nog uit zijn bewusteloosheid ontwaakt.

Brand wikkelde de zware koorden uit elkaar, die hij had medegebracht en sloeg er eenige van om een zestal kisten, die het dichtst bij de patrijspoort stonden.

— Maar dat ding is, tusschen haakjes, nogal klein, mompelde hij in zichzelf. Stel je voor, dat de kisten er niet door komen?

Hij nam de elektrische lantaarn op en belichtte er den scheepsrump mede.

Nauwelijks kon hij een kreet van blijdschap onderdrukken.

Het ruim bleek voorzien te zijn van een groot vierkant laadgat, dat zich naast de patrijspoort bevond en dat met eenige zware balken was gesloten.

Brand schoof ze terzijde en deed het luik behoedzaam neer.

Hij keek naar buiten en zag dat het zich ongeveer twee meter boven den waterspiegel bevond.

Het bood ruimte in overvloed om er de kisten met gemak door te laten, ook al waren ze veel grooter geweest.

Vlak naast het luik bevonden zich twee zware ringen, die aan den scheepswand waren vastgeklonken, en die blijkbaar dienden, de uiteinden van een loopbrug mede vast te haken.

— Die zullen uitstekend te pas komen, zeide hij verheugd tot zichzelf.

Hij schoof een der kisten niet zonder moeite tegen een dikke plank op, die hij tegen den onderkant van het luik had aangezet, maakte het uiteinde van het touw, waarvan hij de lengte zorgvuldig berekend had, aan een der ringen vast en liet toen de kist, die ongeveer veertig kilo woog, aan het touw uit het luik zakken.

Toen ging hij met de andere kisten eveneens te werk, Aan iederen ring hingen er thans drie juist even boven de golven.

Toen hij gereed was wierp hij een blik over de uitgestrekte watervlakte.

Het scheen hem toen alsof een zwarte gedaante aan bakboord snel nader kwam. Inderdaad, hij bedroog zich niet — het moest de „Zeearend” zijn.

Binnen een half uur had het snelle motorjacht de „Columbia” ingehaald.

Met kloppend hart keek Brand naar de donkere massa, die snel grooter werd.

Hij meende nu ook flauwtjes het knetteren van den bootmotor te hooren.

Snel barricadeerde hij de deur met een groot aantal kisten.

Hij bevrijdde de bewakers van hun banden, zoodat zij zelf de deur zouden kunnen openen, als zij weder bijkwamen en snelde weder naar het laadraam.

Bijna had hij een luide kreet van vreugde geslaakt, toen hij op nog geen twee meter afstand het gelaat van zijn vriend onderscheidde dat duidelijk in het licht van de elektrische lantaarn te herkennen was.

De reusachtige gedaante van Henderson stond op de voorplecht van het motorjacht.

Blijkbaar had hij een haak in den romp van het schip geslagen, om op gelijke hoogte met de „Columbia” te blijven.

De motor van de „Zeearend” werkte op dat oogenblik niet.

Brand had wel kunnen juichen, toen hij de heldere stem van zijn vriend, zachtjes hoorde zeggen:

— Mijn compliment, beste jongen — je hebt alles prachtig in orde gebracht. Jij hebt de vruchten al voor ons doen rijpen — wij behoeven ze maar te plukken.

En tegelijkertijd greep de Groote Onbekende een der touwen en trok met het grootste gemak als waren de goudkisten zoo licht als veertjes, de kostbare vracht aan boord.

Brand had zich uit het laadgat op het dek van de motorboot laten zakken en in een krachtigen handdruk met zijn vriend gewisseld, uitte hij al zijn blijdschap op het gelukkige wederzien.

Raffles klopte hem hartelijk op den schouder en zeide:

— Het is er nu de tijd niet voor om elkaar complimentjes te maken, beste jongen. Dat zullen we doen als we in veiligheid zijn — er is nog veel te doen. Neem jij die kisten voor je rekening, — of zijn ze je te zwaar?

— Nu, zoo gemakkelijk als jij ga ik er niet mee om, maar het zal toch wel gaan, antwoordde Brand.

En op zijn beurt heesch hij een van de kisten, hoewel niet zonder moeite, aan boord.

Reeds waren er vijf van de goudkisten aan boord overgebracht, toen zich op het dek boven hun hoofd, plotseling een schrill gefluit deed hooren.

— Alle duivels, riep Raffles uit. Dat is het fluitje van den bootsman. Er wordt „alle hens aan dek” gefloten. Ik ken dat sein. We zijn ontdekt.

— Laten we dan gauw maken dat we weg komen, riep Brand verschrikt uit.

— En die zesde kist in den steek laten? Nooit van z'n leven!

— Maar Edward, riep Brand, ze hebben een snelvuurkanon op de voorplecht staan met een kanonnier er naast.

— Des te erger voor ons, maar die zesde kist hoort er ook nog bij, antwoordde Raffles, terwijl hij met vaste hand het touw van de kist greep en de kostbare vracht aan boord laadde.

Maar op dat oogenblik scheen het geheele schip levendig te worden.

Overal gingen patrijspoorten open en men hoorde luide stemmen allerlei bevelen schreeuwen.

Raffles keek tegen den romp van het schip op, die als een zwarte muur naast de motorboot uit zee oprees.

— Ik geloof nu toch wel dat het tijd wordt om den aftocht te blazen, zeide hij kalm. Hoor toch dat geschreeuw eens aan. Henderson, stoot de boot af en aan je machine! Ik zal wel voor het roer zorgen.

Henderson stiet de boot met zooveel kracht af, dat hij bijna van de voorplecht was geduikeld en snelde naar de machine, die hij onmiddellijk weder in beweging bracht, teneinde niet door de zuiging der schroeven te worden meegetrokken.

Dadelijk begon de motor in razend tempo te werken.

De schroefbladen van de „Zeearend” sloegen een licht schuim in de donkergroene golven en de boot schoot als een pijl uit den boog langs den achtersteven van de „Columbia” weg.

— Waar staat dat kanon als ik vragen mag? vroeg Raffles, toen zij ongeveer tien bootlengten van het schip verwijderd waren.

— Op de voorplecht.

— Dan moeten ze dus eerst stoppen en vervolgens bijdraaien om op ons te kunnen schieten, antwoordde Raffles bedaard. Daarmede gaan minstens twintig minuten verloren en in dien tijd zullen wij wel buiten schot zijn, dunkt mij.

— Ik mag het lijden, antwoordde Brand. Maar ik weet volstrekt niet, of er ook geen kanon op de achterplecht staat.

— Dat geloof ik niet, anders waren we al onder vuur genomen!

Nauwelijks had hij dit gezegd, of een felle lichtstraal zweepde over de oppervlakte van de golven, op korten afstand van de „Zeearend.”

— Die zoeklichten zijn een onaangename uitvinding, mijnheer Brand, merkte Henderson nu op, het zal niet lang meer duren of ze hebben ons beet.

En inderdaad voer de „Zeearend” vijf minuten later als het ware op een zee van loute-

zilver — de straal van het zoeklicht had haar gevonden!

— Laat haar loopen, wat ze loopen kan, Henderson, beval Raffles.

Henderson opende den gastoevoer zoo ver hij kon en de boot vloog als het ware over het water.

— Hoe snel loopen we nu? vroeg Brand.

— Naar de toeren van de machine te oordeelen, minstens vijftig knopen, mijnheer.

— Charles, neem jij den kijker en bericht eens, wat ze daar aan boord van dat goudschip uitvoeren.

Brand greep den kijker, die op een der koevoets lag en bracht hem voor zijn oogen.

— Het schip heeft vaart geminderd, berichtte hij na eenigen tijd.

— Hoe ver zijn we er nu van weg?

— Minstens een paar mijl.

— Mooi zoo. Draait hij bij?

— Ja zeker, want ik kan zijn verlichte patrijspoorten hoe langer hoe duidelijker onderscheiden, maar gauw gaat het niet.

— Zooveel te beter, riep Raffles uit.

— Zouden ze ons vervolgen, denk je?

— Zij zullen wel wijzer zijn, antwoordde Raffles lachend. Ten eerste mogen zij daar hun passagiers niet aan wagen en ten tweede zouden zij immers dadelijk inzien dat hun dit niets zou geven.

Er verliepen nog omstreeks vijf minuten, tot Brand berichtte:

— Nu ligt de „Columbia”, zou ik zeggen bijna stil en draait om haar eigen as. Dat kun je aan alle verlichte patrijspoorten zien, die nu langzamerhand weer gaan verdwijnen.

De straal van het zoeklicht was nog steeds op hen gevestigd.

Ofschoon door het draaien van het schip de man aan het toestel enkele malen zijn prooi uit het oog had verloren.

Plotseling flitste er op de voorplecht van de „Columbia” een vuurstraal, onmiddellijk gevolgd door een donderenden knal, en een granaat sloeg op twintig meter van de „Zeearend” in het water.

— Wel, ik geloof dat het ernst begint te worden, zeide Raffles. Kun je haar nog harder laten loopen, Henderson?

— Neen mylord, anders vliegen we de lucht in.

Een tweede schot knalde.

En een tweede granaat vloog sissend vlak boven de hoofden der drie mannen voorbij, om op eenige meters voor de motorboot in de golven te verdwijnen.

— Die kanonnier is niet voor de poes, merkte Raffles grijnzend op, maar als we het nog vijf

minuten kunnen harden, dan zullen we wel buiten schot zijn.

De derde granaat sloeg den top van den kleinen mast weg.

En de vierde deed een groote golf over de voorplecht van de motorboot stroomen.

Maar de vijfde viel tien meter achter de „Zeearend” in het water...

De drie mannen konden zich als gered beschouwen.

Er werden nog twee schoten gelost, die hen volstrekt niet deerden!

Plotseling ging het zoeklicht weder uit, waarvan zij het schijnsel aan boord ternauwer-

nood meer hadden kunnen waarnemen.

— Kun je de „Columbia” nog zien, Charles, zeide Raffles, die onbeweeglijk aan het roer was blijven staan.

— Maar heel onduidelijk, antwoordde Brand.

— Laat ik je dan eens hartelijk de hand drukken, beste kameraad! Je bent een ware metgezel van den Grooten Onbekende, zeide Raffles zacht.

En daarop vervolgde hij luid tot Henderson:

— Wend den steven naar de Noorsche kust, wij zullen onze nieuwe aanwinst naar onze schatkamer op het eiland „Thorghatten” brengen!

De volgende aflevering bevat:

Het geheim van het oude spinet.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885